

TEMİZ
SOKAKLAR
MAHALLENE GERİ DÖN

Bakın çocuklar

Bu oyunda biz yoğuz

Türkler
birleşin!

fanzi⁸

İÇİNDEKİLER

giriş konuşması	2
dünyanın geri	
kalanına [şiir]	4
türkiye'nin yerini	
yazmak [deneme]	6
vaveyla [şiir]	14
staj günlüğü [şiir]	16
hemen herkesin	
türkiye için [deneme]	23
si bemo'de pazartesi [şiir]	31
kaçak'ta bu hafta [şiir]	35
çizgi romanların icadı [şiir]	38
4012 [şiir]	40
soru	43
pencere [hikâye]	48
toprağın kamburları [şiir]	50
iletişim	52

giris konuşması

Otoritesizsin artık deyip, beş sayfa sonra “Türkler arasında otoriter bir düzen vardı” diyerek otoriteyi övüyor; ön kapakta bilmem kimi öldür deyip arka kapakta “Bu bir öz savunma fanzinidir” diyor; bizi biz yapan şeyler onlar olmasına rağmen evi, şarkıyı, kalbi terk et diyoruz. Ne kadar da çelişki içerisindeyiz, öyle değil mi? Tabii. Her şey karıştı. Her şey zaten karışıktı. Fakat öyle bir düzene sokulmuştu ki bu karmakarışıklık, “düzene” inandık. Öğrenerek kirlendik. Unutup tekrar öğrenmemiz lâzım. Biz öyle yaptık. Çıkıp tekrar girmemiz lâzım. Biz yaptık. “‘Ortada bir yanlış varsa baş aramamak gereklidir’ yerine, ‘Ortada bir yanlış varsa başaramamak gereklidir’” olması gerekmiyor mu diye sormuştum dostuma. “Ortada bir yanlış varsa zaten hiç girmezsin, girmemiş olursun, yanlış şeyde başarılı olunmaz” demişti. Oyun bütünüyle yanlıştı. Bilemezdik. Girmiş bulunduk. Hatta oyunun içine doğmuş bulunduk. Evin, şarkının ve kalbin içine doğmuş bulunduk. Yanlış evde doğduk, o eve ait değildik. Yanlış şarkıydı milletten duyup da mırıldandığımız; bize, istenmediğimiz şarkılar söyletiyordu oyun; söylediğimiz şarkılar bize hakaret ediyordu, fakat dilimize dolanmıştı bir kere. Yanlış kalplerdi girdiğimiz. Yanlış insanların yanlış kalplerinde yer edinmiştik senelerce. Girmiş bulunduk. O yüzden ne baş arayacağız ne de başaracağız bu oyunda. Oyunu başarmaya çalışmak hataydı. Başaramazdık. Oyun bizim aleyhimize. İlerledik ve bölümün sonundaki canavarın yine kendimiz olduğunu gördük. Kendimizi de

öldürmemiz gerekiyordu, öldürdük. Ama sonrasında ödülümüzü gidip almadık. *“Havlıyu omzuma, eldivenleri çıkarıp ringe attım.”* Hazırız artık. Çünkü bu oyunda biz yoğuz artık çocuklar. Evi terk ettik, şarkıyı terk ettik, kalbi terk ettik, oyunu terk ettik. Etmeseydik, büyük bir ihanetle geberecektik. Bu hikâyenin sonunu biliyorsunuz değil mi? Bir yerlerden kulağınıza gelmiştir. Sikindirik bir romandan, dârülharpten bir haberden, bir eşcinselden, bir entelektüelden, apış arası yağlı bir şeyhten, televizyondan, bir TedX konuşmasından, bir yerden mutlaka duymuşsunuzdur. Terkin sonu, terki de terk etmektir. *“Bu muydu yani?”* Evet, buydu. Her şey bunun içindi. Önce bitirdin ve sonra terk ettin. Bitirmesen, bu, terk etmek sayılmazdı. Bitirmen gerekiyordu ve bitirdin. Terk ettin. Şimdi terki de terk etmen gerekiyor. Bitirdiğin mahallene geri dönmen gerek. Şimdi tertemiz sokakların. Çünkü *“Bir sokağın ihmaline bir türlü katlanamayız / Sokağımızın ihmaline katlanamayız / Sokağımızı ihmal edene katlanamayız”* da ondan. Biz bu topraklara geldikten hemen sonra bu topraklar dünyanın en temiz sokaklarına sahip oldu. O vakitler evlerimiz beton, kaldırımlar beton, gökyüzü beton, sokaklarımız asfalt ve geriye kalan şeylerse naylondan değildi. *“Her şeyi düzeltmeye çalışmanın mahvettiği”*.

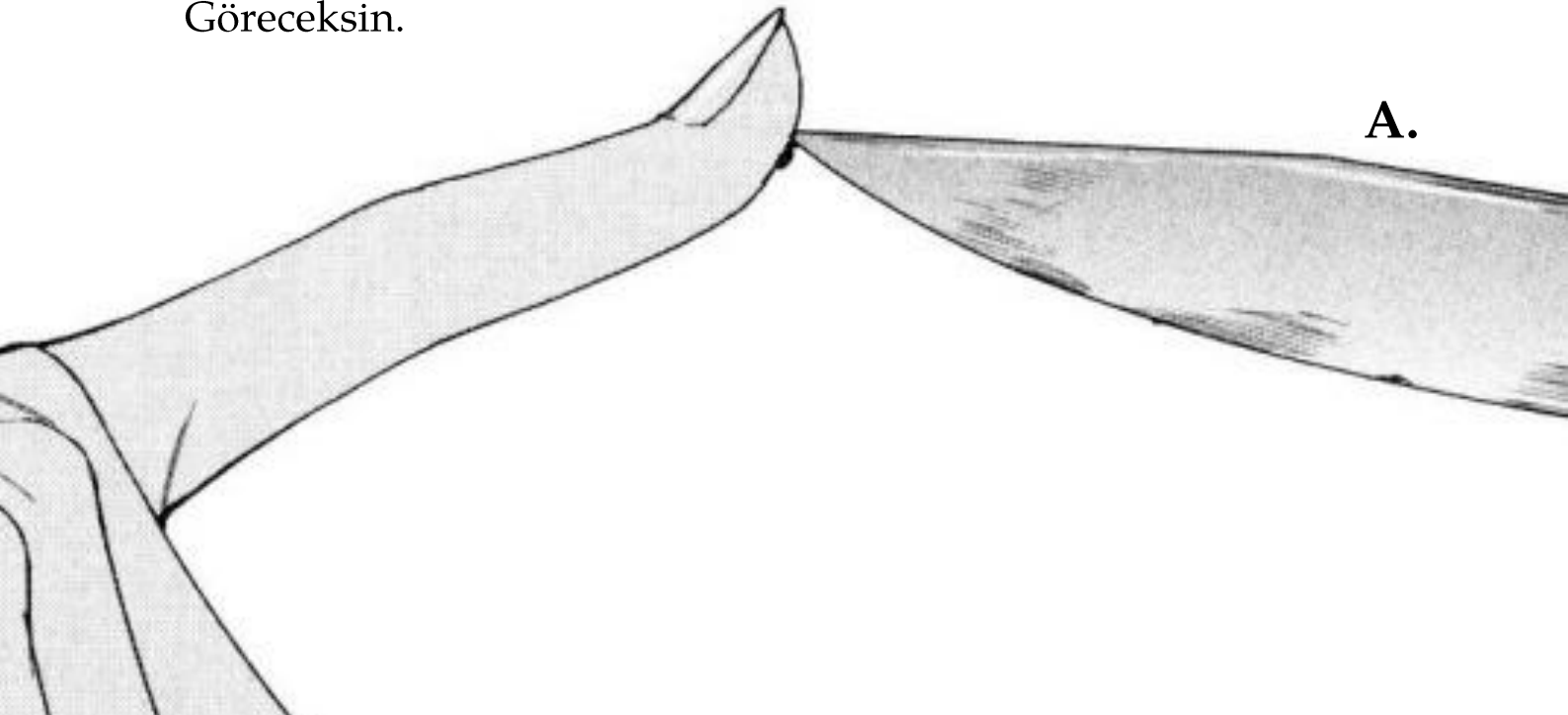
Başka türlü mü mümkün değil.

Mahallene geri dön.

Ama nasıl?

Göreceksin.

A.

Dünyanın geri kalanına

İmdi irden çıkub gelsem
Tozu dumana katub ne
Varsa önümde kılınçtan
Geçirüb koşarak gelsem

Birden bir hay û huy ile
Secdeden de sonra hemen
Dalar gibi bûthaneye
Yalınayak koşub gelsem

Bir baş'mış gibi öfkeyle
Dutub aklımı saçundan
Geçerek aralarundan
Gelsem, insanların, gelsem

Yir û gök kim hududdur da
Ancak vahşî hayevâna
Dörd duvaridur Ka'be ya
Allâh'un evünden gelsem

Kıpkızıl kanı pîr û pak
Bir süte çeviren doğum.
Pespenbe beyni gri küle
Çev'ren ölüm gibi gelsem

Duyar gibi oluyorum
Otuz beşten girü her subh:
“Yolun düşmesün,” îy gönlüm
“Ya sen düş yollara” gelsem

Gelsem kûy-i cihâna ki
Kuy-i Yusufdur ora hem
Gelsem hûy-i canâna ki
Hûy-i Mushafdur ora hem

Gelsem sûr-i kıyâmet ki
Sûr-i vuslatdur bana hem
Görsem sûrî kıyâfet ki
Sûre-i Sad’dur bana hem

Gelsem gelirim ben elbet
Gelmek ne ki sen olurum
İnsanum hem yevmü’ d-dîne
Cümle vesilen olurum

Omuzlarıma kuş konmuş
N’ideyim adım intikâm
Tamuya gidmez ins û can
Ancak orayı fethider

Her gice tam ortasında
Salondaki halının hem
Televizyon izleyüb hem
Tüfengimi temizlerüm

türkiye'nin yerini yazmak

*Fârîgiz kayd-ı cihândan âşık-ı dîvâne-yiz
Âşinâyâ âşinâ bigâne-yi bigâne-yiz*

Evet, Kendrick efendi, nihayet baş başa kaldık. Baş başa kaldık ama başa baş olamadık. Şarkımı dinledin. Umursadığımı biliyorsun artık. Umursuyorum. Peki, sen neden umursamıyorsun? Hâlâ mı? Boşuna mı bunca çaba? Polis arabalarını boşuna mı ters çevirdik, boşuna mı yandık cayır cayır? Ta güneyinden kuzeyine, doğusundan batısına boşu boşuna mı yaralandık? Biz buralarda aşktan, yani aşkımız belli olsun diye bağrımıza jilet çekeriz. Boşuna mıydı bu jiletler, bu şerhalar? Ah, Türkçe bilmiyordun değil mi? Kusura bakma. İngilizce anlattım meramımı ben de. İşte böyle hissediyorum ben de. Bizler aşkın, bizi yükseltecek yegâne şey olduğuna inanırız. Bu yüzden âşık olan insana hürmet ederiz. Çünkü âşık insan, Allah'tan razı olacak insandır. Ancak Allah'tan razı olan birisi Allah'ın rızasını kazanacak işler yapabilir zira. Allah'tan razı olan insan umursar Kendrickciğim. Sen hiç âşık oldun mu? O, aşk mıydı, heves miydi? *Love or lust?*

İki insan sence niçin baş başa veremez? Birbirlerine karşı çıktıkları için herhalde, öyle mi? Bir söz okumuştum. Deniyordu ki, "Martin Luther King Jr., sahibi hastalanınca, ona su getirmeyen birisidir. Malcolm ise, sahibi hastalanınca, onun ölmesi için dua eden tarzda bir zencidir." Sen sahibin için dua ediyor musun? Sen sahibin için niye beddua ediyorsun? Niye ona hem beddua ediyor hem de hizmet etmeye ediyorsun? "Genosism and capitalism just made me hate" diyorsun. Kardeşim, kapitalizm ve genosism bizleri de nefret ettirdi. Sen niçin hem bunu söylüyor hem de Apple'ın reklâmında oynuyorsun? Amerika'ya her türlü bedduamızı edelim, Uncle Sam'e saydıralım. Amerika nedir ki? Apple, Microsoft, Nestle, Monsanto olmadan Amerika nedir? Cismânî bir varlığı var mıdır ABD'nin bunlar olmadan? Amerika, birleşik devletlerden mi oluşuyor yoksa birleşik şirketlerden mi? Amerika bir tını mıdır? *Drum and bass?*

"Bizler neden Amerikalıyız" diyor Amiri Baraka. "Ben Amerikalı değilim. Ben Amerikanizmin yarattığı milyonlarca kurbandan biriyim" diyor Malcolm X. Peki, sen ne diyorsun?

Evet, Kendrick Lamar efendi, nihayet baş başa kaldık. Ama başa baş olamadık. Bu ne biçim iştir böyle? Sana biraz bizden bahsedeyim. Belki başa baş olabiliriz böylelikle. Sizler empathy diyorsunuz bu işe. Siz empati kuruyorsunuz, bizse hemhâl oluyoruz.

Let's talk about love.

Buralarda bir şair vardır, Kendrick. Biz aşkı ondan öğrendik. Bizim neslimize aşkı o anlattı. "*Halk aşksızsa sokaklar / banka dükkânlarıyla doludur*" demişti. Şimdi bu adamın kökleri çok çok eskilere dayanıyor tabii. Ta on üçüncü asra. Başka bir şaire. Bizim dilimizi inşa eden adama. Biz onun söylediklerini söylüyoruz, onun anlattıklarını konuşuyoruz hâlâ. Ondan önce konuşmuyorduk? Konuşuyorduk tabii ama yeni yeni öğreniyorduk konuşmayı. Sizin takviminize göre yedinci asırda hakiyâtı bulduk. Derhal öğrenmeye koyulduk. İşte ancak on üçüncü asırda okuma yazmayı sökebildik, dilimiz dönmeye başladı. "Kutad" yerine "kitap" diyebildik.

Benim küçükken ezberlediğim, tekerleme filan olduğunu düşündüğüm bir şiir var Kendrickciğim, şöyle:

Mal sahibi mülk sahibi
Hani bunun ilk sahibi?
Mal da yalan mülk de yalan
Var biraz da sen oyalan

Bir çocuk şiiri gibidir bu bizler için. Gel gör ki ben bu şiiri çocukken anlayamıyordum. "Hani bunun ilk sahibi?" diye soruyor. "Allah Allah," diyordum, "ne

demek istiyor ki? Herhalde o eşyanın ilk sahibini arıyor." Daha çocuğum. Önceden alınmış kararların çocuğuyum. Bizim burada şöyle kararlar alınmış her çocuk için önceden: "Çocukların nasıl eğitileceğine Amerikan yetkililer karar verecek. Dinî değerlerin, yani 'mitolojik öğelerin' dışında bir eğitim verilecek, illâ ki dinî şeylerin öğretilmesini istiyorsa çocuğun ailesi, dinin belli merciler tarafından belirlenmiş şekli öğretilecek çocuklara. Kendi musikîsi, şiiri filan yasak. Kendi dilinde yazamaz." Bunlar gibi birkaç şey daha. Ben de böyle yetiştirildim. Sonra bizim kitabımızı okudum. Aradan epeyi zaman geçmiş, büyümüştüm artık. Bu kitabın neredeyse her sayfasında şu ifade geçiyordu: "Lehû'l mülk." Yani, mülk Allah'ındır. Sonra da aklıma, demin söylediğim 'çocuk şiiri' geldi: "Hani bunun ilk sahibi?" Taşlar yerine oturmuştu nihayet. İlk sahip, Allah'tı. Mülk Allah'ındı. Sonra ben bu şairin diğer şiirlerine de baktım. Ve gördüm ki bu adam, bu şair, bizi biz yapan adammış. Övünmek gibi olmasın ama bir düşünsene, şiirle oluşmuş, şiirden doğmuş bir dili tekellüm ediyoruz. Ki bir de işin şu yanı var, bu şair tamam, bu dili kurmuş, biz de hâlâ onu konuşuyoruz, eyvallah da şöyle bir şey var, bu şair de birilerinin öğrencisi en nihayetinde. O da bir yerden beslenmiş de oluşturabilmiş bu dili. Bir şey onun gönlünü tutuşturmuş da şakiyabilmiş bu şiirleri. Ve denilen o ki, bu şair, hocalarının öğretilerini ancak avam derecesinde biliyor ve şiirlerini de bu 'basit'likle dillendiriyor. Var sen düşün bu öğretilerin derinliğini. Ben bir şey demeyeceğim.

Bu adamın ardından birçok şiir yazılmış tabii. Farklı iki tür oluşmuş şiirimizde. Birine divan şiiri demişiz, diğerine de halk şiiri. Bu ikisi de Türk şiiri. Ama tabii o zamanlar böyle bir milliyetçilik iddiası yok çünkü karşısında başka bir milliyetçilik yok. Bir ara Timur geliyor işte, o dakika bizim saraydaki padişah diyor ki, "Sen Kayı Boyundansan biz de Kayı Boyundanız kardeşim!" Yani bu işler biraz böyle gelişmiş açıkçası. Her neyse. Sen bu iki şiiri de bilmiyorsun. Merak etme, biz de bilmiyoruz. Bilenimiz neredeyse yok. Kalmadı. Anlamak bir yana, okuyamıyoruz bile. Ne denildiğini anlayamıyoruz. Mefhumu yok bizde. Öyle bir noktaya gelmişiz ki, şöyle düşünüyoruz: "Biz şüphesiz haklıyız, şu anki hâlimiz en üst nokta. Gittikçe de ilerliyoruz. Bu bahsettiğim 'öz' de geride olduğu için bir çeşit ayak bağı gibi. O yüzden bu tarz şiirleri de ancak hoş görebiliriz, belki onları savunabiliriz de. Ama şu anki 'değerlerle' hiçbir şekilde zıtlasmaya gitmeden yapmak zorundayız bunu." Tüm geçmişimiz, kültürümüz, dilimiz, dinimiz bu halde şu an. Herkes bir şeyleri aklamaya peşinde. Halbuki pisliğin içine batan biziz. Aklamaya çalıştığımız bir kitabı alıp, içine battığımız bataklığa batırıp çıkarıyor

ve "İşte," diyoruz. "İşte şimdi aklandı kitap."

Her neyse kardeşim. Şunu söyleyeceğim, bizim bu iki şiirimiz de aşk üzerine kurulmuştur. Aştan kurulmuştur. Aşkla kurulmuştur. Çünkü bizler, Allah'a aşk sayesinde ulaşabileceğimizi, ancak aşk sayesinde insan olabileceğimizi düşünürüz, bütün hayatımızı bunun üzerine kurarız biz. Mecâzî aşka bu yüzden kıymet veririz. Çünkü mecâzî aşk, bizi ilâhî aşka götürür. Kendini sevmeyen başkasını sevemez. Başkalarını sevmeyen Allah'ı sevemez. Çünkü Dünya'daki her şey birbiriyle alâkalıdır. Her şey birbirinin alâkâdır. Allah böyle takdir etmiştir. Nesneler birbirleriyle olan ilişkilerini aşkla kurarlar. Hepsi Allah'ın rızasını alabilmek için yalnızca ve yalnızca ona ibadet eder.

Bizde hasta, sabahı; mezar, taze ölüyü; şeytan, günahı aşkla bekler. Evet, şeytan kemâl mertebesinde bize göre. Çünkü inandığı şeyin bedelini ödemektedir. Yani kendisini 'ben şuyum, ben buyum' diye ifade edip o 'şuluğun, buluşun' gereklerini yerine getirmeyen, hatta onların tam zıttı şekilde hareket eden insanlar gibi değildir. Neye inandıysa (doğru veya yanlış) onun bedelini öder (canıyla bile olsa). Fakat gel gör ki kemâl, aynı zamanda zevâldir de. Yani kemâl meretebesine erişen kişi zevâl olmaya başlar. Her neyse.

"Ne hasta bekler sabahı, / Ne taze ölüyü mezar. / Ne de şeytan, bir günahı, / Seni beklediğim kadar." demiş bir şairimiz. İnsan, beklediği şeyden razıdır ki onu bekliyordur, öyle değil mi? İşte burada razı olunan o mecâzî aşk, bizi ilâhî olandan razı olmaya götürür. Zaten ondan razı olmak da ona teslim olmaktır. Bizler sabırla bekleriz. Sabırsızlık ayıptır bizim için. Çünkü bir şey sabırsızlıkla bekleniyorsa, ya beklenen şey gayri İslâmîdir, bekleyeni hırpalar; ya da bekleyen kişi kâfirdir, bekleneni hırpalar. Misal bir adam, bir kadını sabırsızlıkla bekliyor, onu sabırsızlıkla istiyor diyelim. Burada sabrın ortadan kalkmasının iki sebebi vardır: Ya beklenen kadın, misal bir fahişe olabilir, yalnızca nefis kabartıyordur, ki bu da bekleyen kişiyi yıpratır, yozlaştırır; ya da bekleyen adam hayırlı hisler taşıyamıyordur o kadın (temiz bir kadın) için, ki bu da o adamın, o kadını hırpalamasına sebep olur, ya kadını yozlaştırır ya da onu yaralar, öldürür. Bunun için sabırda hayır vardır. Yapılan iş sabırla yapılır. Böyle yapılmasından, yapılan işin ve yapan kişinin niyeti ortaya çıkar. Bu yüzden biz Allah'a varacağımız günü de sabırla bekleriz. Bizler için Dünya, zindandır. O'na kavuşmayı beklediğimiz bir zindan.

"Cennet cennet dedikleri birkaç köşkle birkaç hûrî / İsteyene ver sen anı bana seni gerek seni" deriz. Yani bizde her şeyden gayri bir 'değer' vardır. Ne para ne saltanat ne de başka bir şey geçer böyle bir durumda. Bunlardan gayri bir değerimiz vardır, onun sayesinde ne varlığa

seviniriz ne yokluğa yeriniriz. Çünkü bizde aşktır geçer akçe. Muhabbet, sohbet, hatır, komşuluk, sevgi. Çünkü aşkın olmadığı yerde riya vardır, faiz vardır.

"Başkalarının aşkıyla başlıyor hayatımız / yaprakla yağmurun aşkı meselâ" diyor bir başka şairimiz. Kitabımızdaki Alâk Sûresinin tefsiridir bu bir nevî.

Yine aynı şekilde *"Ansızın aşkla yağdı da sular, / Ondan kokulandı ıtır, çiçeklendi elma."* diyor bir diğer şairimiz, yirminci asırda.

"Gökten belâ yağmur gibi yağsa / Başını ana tutmaktır adı aşk" diyor bir diğeri on beşinci asırda.

"Ne zü'd ile ne ilm ile müstesnâyız / Hayrân-ı ezel âşık-ı bipervayız" diyor öbürü. Yani ne zahitlik ne de ilimdir bizi 'müstesna' kılan. Yalnızca aşktır.

Çünkü *"İşk imiş her ne var âlemde / İlm bir kıl ü kâl imiş ancak"*.

Zira *"Aşk anlatmazsa Öksüz bunca tahmîs kıl ü kâl"* imiş. Vay anam vay.

"Aşk gelicek cümle eksikler biter" diyor en baştaki o müstesna şair. Neden?

Çünkü *"Fermân-ı aşka cân iledür inkıyâdumuz / Hükm-i kazaya zerre kadar yok inâdumuz // Baş eğmezüz edâniye dünya-yu dün için / Allahadur tevekkülümüz i'timadumuz"*.

"Önce söz vardı" diyor Yuhanna'nın İncil'i.

Bizse *"Yoğ idi levh ü kalem, aşk var idi"* diyoruz.

İşte bu şiir bizim kültürümüzü oluşturdu Kendrickciğim. Biz bu şiirin dilini tekellüm ediyoruz, şiir konuşuyoruz. Bu dil bizi âşık ediyor. Bu dille muhabbet ediyor, bu dille sevişiyoruz. Çünkü 'muhabbet', hab kökünden gelir. Ve hab de sevgi demektir. Fakat şimdilerde bunu unuttuk. Söylediğimiz şeyi, bilmeden söylüyoruz. Ne dediğimizi bilmiyoruz. İşte bu yüzden de bir karambol oluştu burada. Ne dediğini bilmeyenler, ne dediğini bilen bir avuç insanı yaralıyor. Esasında bu, ne dediğini bilmeyen insanlar, ne dediğini anlamayan, dediğiyle hemhâl olmayan, bütünleşmeyen insanlar yeni değil, her zaman vardılar. Sana bahsettiğim bunca şairi işittikçe deli oluyordu bu kimseler. Divan şiirimiz meselâ, yeni ürün verdikçe, bu, ne dediğini bilmeyen 'sofular', 'rindler', 'zahitler'

delleniyor, divan şairlerimiz de her yazışlarında bunları deli etmeye devam ediyordu. Ama gel gör ki bu, ne dediğini bilmeyenler tayfası bazen onulmaz yaralar açıyordu cahilliklerinden dolayı.

Karac'oğlan'ımız vardır meselâ bizim. Bu aciz ve cahil insanlardan biri, onun sevdiğini alıkoymuştur bir gün, kendi çadırına hapsedmiştir. Karac'oğlan'ımız da kahrından bir mağaraya girmiş, bir daha da çıkmamıştır. Bu şekilde intihar etmiştir. Şimdi ise bu tayfanın söz sahibi olduğu bir dönemi yaşıyoruz. Şiirden, dilden, dinden, Allah'tan, aşktan nasibini alamamış bu ırz düşmanı cahil insanların hüküm sürdüğü ve bizlerde derin yaralar açtığı bir zamandayız. Bu nasipsizler, gel gör ki bizlerin de nasiplerine engel olmaya çalışıyorlar. Çocuklarımızı yetiştirmeye yelteniyorlar. Oluşturdıkları karambolde, sizdeki gibi, iki taraf varmış, ya ondan ya da öbüründen olacaktıymış gibi hareket ediyorlar. Bunun üzerinden siyaset, sanat yapıyorlar. Fakat burada öyle bir kesim var ki, bu zahir iki tarafın da bâtıl olduğunu biliyor. İşte sizde bu 'taraf' eksik. Burada, sizde de olduğu gibi iki taraf var. Buradaki taraflar şöyle: Dinciler ve diğerleri. Bunu öyle bir manipüle ediyorlar ki, sanki olay, kitabımızdaki dindarlar-dinsizler savaşıymış gibi yansıtıyorlar herkese. Halbuki dindar olduğunu iddia eden kimselerin, Peygamberimizin karşı çıktığı din adamlarından; şairlerimizin delirttiği 'sofular'dan farkı yok. Şiirsizlerden, nasipsizlerden farkı yok. Dindar denilen zavallılar, akl-ı selîmini, kalb-i selîmini ve zevk-i selîmini yitirmiş kimseler.

Ah, Kendrickciğim. Gel gör ki durum böyle. Biz ki aşkı şairlerden öğrendik. Fakat artık öğrendiğimizi unutuyoruz. Çünkü artık öğretmek (daha doğrusu hatırlatmak) için değil, dünyalık bir maksat için öğreniyoruz. Yaşantımızı idare edebilmek için, dünya hayatımızı cennete çevirebilmek için öğreniyoruz ne öğreniyorsak. Gelip geçici, günlük istihbaratlar topluyoruz. LG'nin dandik telefonlar ürettiği istihbaratını alıyor ve derhal, "LG'nin telefonları çok dandik oluyormuş. Hayatta almam. Para biriktirip iPhone alacağım" diyoruz meselâ. Sen de çıkıp Apple'ın, Nike'nin reklâmlarında oynuyorsun bizi ikna etmek için. A benim zavallım!

Sen ne dediğini biliyor musun Kendrickciğim? Dediğin sözle bütünleşiyor, söz'le bir oluyor musun? Önce söz vardı değil mi? O halde ne yüzden dediklerin davranışlarını yansıtmıyor. Be gâvur Kendrick! Önce söz değil, aşk vardı.

Niçin gâvursun biliyor musun Kendrick? Çünkü Türk olamadın, gittin İsraili oldun. İncil'e göre kendinizi (Amerika kıtasındaki ve bilumum yerdeki, köle yapılmış zencileri kastederek) gerçek İsrailoğulları olarak kabul ediyor, bunu hatırladığınız takdirde üzerinizdeki bu 'lanet'in kalkacağına inanıyorsunuz. Kurtu-

luşunuzun ancak tekrar İzda gerçekleşeceğini düşünüyorsunuz. Bu yüzden de gittin İsraili oldun. Bak Malcolm'a, nasıl da gitti paşalar gibi Türk oldu, "Ben Amerikalı değilim" dedi. (Gerçi hoş, 'Amerikalı Müslümanlar' diyorsunuz şimdi onlara da.) Çünkü Türklük bir tercihtir, doğuştan olamazsın. Şiirle oluşmuş bir kültürdür bu. Dili, kişiliği, kültürü, hepsi şiir sonucunda ortaya çıkmıştır. Bu durum kimin hoşuna gitmediyse o kişi tercihini Türk olmamak yönünde yapmıştır. Meselâ Avrupalı olmuştur. Avrupa, var olan dil ve var olan kültür üzerine bir şiir yazmıştır. Daha sonradan da kendi kültürünü, Antik Yunan'a dayandırmıştır. Köklerinin oradan geldiğini, kendi kültürünün orada doğduğunu, Homeros'la başladığını iddia etmiştir. Halbuki Avrupa ile Antik Yunan'ın, olsa olsa Antik Yunan'la şimdiki Yunanlılar kadar ilişkisi var. Yani birbirlerinden ayrı, bambaşka şeyler bunlar. Peki ne var bunda? Yani Avrupa kendisini Antik Yunan'a dayandırmış da ne olmuş sanki? Bunun senin ümitsizlikle filan ne ilgisi var? Aşk ile Antik Yunan'ın birbiriyle ne alâkası var? Bizim şiirimizi onlarınkinden ayıran şey ne?

Bizim şiirimiz, kültürümüz, ne kadar 'kader' üzerine kurulmuşsa, onlarınki bir o kadar 'kaderden kaçış' üzerine kurulmuş. Bizim şiirimiz, nasıl ki aşk şiiridir, aşk ile var olur, her şeyi aşk ile açıklar, aşk ile yükseleceğini düşünür, kaderinin aşk olduğunu bilir ve ancak bu şekilde Allah'ın ondan razı olacağını düşünürse; Antik Yunan şiirlerinde ve oyunlarında bir o kadar kaderden kaçış vardır. Karakter, kaderinden kaçmaya çabaladıkça 'trajedi' ve 'komedi', dolayısıyla da şiir ortaya çıkar. Avrupa da kendi kültürünü buraya dayandırır. Dolayısıyla da Avrupa'daki kültür; bir çeşit olgunluğa, hakiykâte ulaşma çabasından ibarettir. Kaderinden kaçmaya çalışa çalışa, hatalarından ders çıkara çıkara doğruya ulaşmaya çalışır. Bizim kültürümüz ise olgunluğa, hakiykâte varmış bir kafanın ürünüdür. Kaderden kaçılmayacağını ve hatta kaderinin ne olduğunu bilerek harekete geçer.

Kaderinden kaçmaya çalışan karakter sürekli olarak hüsrana uğrar, kendi kendine zulmeder. Bu yüzden de ümitsizdir. Allah'ın iradesi ile çatışmaya girdikçe ümitsizliğe kapılır. Buradan da mağrurlar ve mağdurlar ortaya çıkar. "Muhakkak ki Allah insanlara hiçbir şekilde zulmetmez. Lâkin insanlar kendi kendilerine zulmederler." Bu yüzden de bir çeşit uzlaşma alanı elde etmek zorunda kalır bu ümitsiz kişi. Bir Yahudi gibi; ahiret inancı yoktur, Allah'la pazarlık yapabileceğine, Allah'a kafa tutabileceğine ve ona galebe çalacağına inanır. Bir Katolik gibi; Papa'nın yahut başka birinin vahiy aldığına, buna mukabil de Papa'nın belli kurallar koyabileceğine, 'haramlar' ve 'helâller' getirebileceğine

inanır. Bir Ortodoks gibi; İsa'nın son sözünün "Allah'ım, beni neden terk ettin?" olduğuna inanır. Bunların hepsi bu ümitsizliğin tezahürüdür.

İsa bu dünyadan göçtükten sonra Pavlus diye biri çıktı Hatay'da. Bu adam, Hristiyanlığı Antik Yunan'a uyarladı, tıpkı Hristiyanlığı Roma'ya uyarlayan Yehuda gibi. Pavlus, Allah'ın dinini bozmuş birisidir. İsa'nın getirdiği haramları helâl ilan eder ve Hristiyanlığın bir Antik Yunan trajedisi hâline gelmesine sebep olur. Çarmıhtaki İsa'ya tapılır, onun, Allah olduğuna inanılır. Antik Yunan trajedilerindeki karakterlerden biri hâline getirilir İsa. "Allah'ım, beni neden terk ettin?" sözü sarf ettirilir kendisine. Bu söz, tıpkı Odipus'un yakınması gibi, kaderinden kaçmaya çalışan bir insanın sarf edebileceği bir sözdür. Ümitsiz bir sözdür. Peygamberler asla ümitsiz olmaz. Ümitsizlik haramdır. Ancak kâfirler Allah'tan ümidi keser. Ümitsizlik, riyakârlığı getirir. Ümitsiz bir insan ancak riya ile yaşamaya devam edebilir. Artık tüm manevî değerler anlamsızlaşır kişinin gözünde. Maddîyat için, dünya için yaşamaya başlar. Dünya için yaşayan insan ölüm karşısında çaresiz kalır. Öldüğünde hayatı biteceği için, o güne kadar tüm maddî zevklerden yararlanmanın peşine düşer. Yani kaderinden kaçmaya devam eder. Aldatır, yalan söyler, zina eder, iftira atar, herhangi bir tregedyada rastlayacağınız tarzda bir hayat yaşar.

Aynı tregedyaya, Hristiyanlığın içerisine sokulduğu gibi İslâm'ın içerisine de sokulmaya çalışılmıştır. Bu kez İsa yerine Ali figürü kullanılmış, nasıl ki İsa'nın çarmıha gerilişine tapınmakla çarmıhtan tragedyavârî bir olay yaratılmışsa, Kerbelâ'ya tapınmakla, Şiîler tarafından da aynısı gerçekleştirilmiştir. Öyle ki son zamanlarda Şiîlerin bir kısmı Hac ibadeti için Kâbe yerine Kerbelâ'ya gitmeye başlamıştır. Yine benzer şekilde, Saint George karakteri Hızır ile benzeştirilmiş; Hristiyanlıktaki *saint*'ler (azizler), Şiîlikte seyitler hâline getirilmiştir. Bu bakımdan Batı, Şiîleri, daha çok da İsmailiye kökenli Şiîleri sever. Zira İsmailiye kökenli Şiîler, İsmail bin Cafer es-Sâdık'tan gelen Şiî mezhebidir. Kökeninin İbranilere dayanmasından dolayı Siyonistler, Kabalistler, Masonlar ve Evangelistler Şiîlere sempatiyle yaklaşır. Şu anda Katolik kilise de Şiîlere yakın durmayı tercih eder. Müslümanlar, Şiîler yoluyla kontrol edilmek istenir.

Bilindiği üzere (yani en azından belirli çevreler tarafından bilindiği gibi) Şiîlikte takıyye inancı had safhadadır. Öyle ki bu takıyye, riya hâlini almıştır. Risaletü'l-İ'tikadi'l-İmamiyye'de, "Allah'ın rahmeti üzerine olsun. Şeyh (Ebû Câfer) der ki: 'Bizim Takıyye (imani gizleme-korunma) hakkındaki inancımız şudur: Takıyye vâcibtir ve onu terk eden namazı terk edenle aynı durumdadır", "...İmamü'l-Kaa'im (Mehdi) aleyhis-

selam ortaya çıkıncaya kadar takıyye vâcibtir ve vaz geçmek câiz değildir. Takıyyeyi, Kaa'im'in ortaya çıkışından önce terk eden kimse, Yüce Allah'ın dininden ve İmamiyye mezhebinden çıkmış ve Allah'a, O'nun Resûlüne (sallâllahu aleyhi ve sellem) ve İmamlara (aleyhimüsselâm), Kudret ve Yücelik sahibi Allah'ın 'Doğrusu Allah katında en üstün olanınız, en çok sakınanınızdır' (Hucurat Suresi, 13) âyeti hakkında soruldu. Dedi ki 'En çok sakınanınız, takıyye ile amel edeninizdir.', "...Ve (İmam Câfer) es-Sadık (Aleyhis-selam) şöyle dedi: "Emirlik (Kaa'im'in çıkışı) bir görüş meselesi olduğu sürece, insanlarla (düşmanlarla) dıştan kaynaşın, ama içten onlara karşı çıkın", "Evinde münafığa karşı riyakâr olmak bir ibadettir", "Onlarla (Şiî olmayanları kast ediyor) birlikte (takıyye yaparak) birinci safta namaz kılan kimse, sanki Allah'ın Resûlü (sallâllahu aleyhi ve sellem) ile ilk safta namaz kılan biri gibidir", "Onların (Şiî olmayanların, takıyye icabı) hastalarını ziyaret ediniz, cenazelerinde bulununuz ve mescidlerinde namaz kılınız" denilmektedir. Ayrıca İslâm Ansiklopedisinin "Takıyye" maddesinde Şîîlerin kitaplarında Hazret-i Ali'ye şöyle bir vecize isnad ettikleri yazılıdır: "...inancın alâmet-i fârikası, sana zarar verecek olan adaletin, sana fayda getirecek olan adaletsizliğe tercih edilmesidir."

Bu sistematize olmuş takıyye inancı, insanı münafıklığa, dolayısıyla da riyaya sürüklemektedir. Riya, 'kaderinden kaçma'nın en belirgin hâlidir. Bize göre ömür boyu içilen şarap, ömür boyu riya ile kılınan namazdan daha hayırlıdır. Riya nedir diyeceksin şimdi. Allah için yapılması gerekeni kullar için yapmak riyadır. Allah'ın emrettiği namaz, oruç gibi ibadetleri ve salih amelleri sırf insanlar arasında onaylanmak için yapmak riyadır. İslâmî endişelerini ispatlamaya çalışmak riyadır. Bunu yapan riyakârdır. Aynı zamanda namaz, oruç iktidar nazarında seni olumluyorsa, buradan da riya çıkar. Çünkü asıl olumlunan şey amellerimizdir. Ameller, imânın delilidir. Allah için yapılan amel salih ameldir. İktidar ya da başka bir şey için yapılan iyilik riyadır. Bir insan riyakâr ise haşyetini kaybetmiş demektir.

Esas olan teslimiyettir. Allah'ın iradesine teslim olmak, yani kadere razı olmak insanı insan kılar. Teslim olan insanın hayreti artacaktır. Hayretin artması, haşyete sebep olur. Haşyet, riyanın panzehridir. Buradan, Allah'ın nasip edeceği bir emniyet sahası elde edilir. "İnsanların ilk kaybedeceği ilim haşyettir" buyuruyor Hazreti Peygamber. İşte bu yüzden onların şiirinde, karakter, kaderinden sürekli kaçarak ümitsizliğe, riyakârlığa batır; bizim şiirimizde ise karakter, teslim olarak huşu duyar; hayreti artar. Hayreti artan insanın gayreti de artacaktır. İlim, bu gayret için öğrenilir. Bu

yüzden asırlarca biz ilmi -diğer her şey gibi- Allah için öğrendik.

"Allah'ın rızasını elde etmek için öğrenilmesi gereken bir ilmi, dünyevî bir menfaati elde etmek için öğrenen kimse, kıyamet günü cennetini kokusunu dahi alamaz" buyuruyor yine Hazreti Peygamber. Yalnızca dünyalık maksadıyla ilim öğrenmek, ümitsiz bir insanın yapacağı iştir. Çünkü bu insanın kaderinden kaçabilmesi için bu ilmi öğrenmesi gerekir. Sürekli hüsrana uğrar ve sürekli ümitsizliğe düşer. Bu yüzden Avrupa ümitsiz insanların memleketidir. Mezarlıklardan uzakta yaşayan, ölümle yüz yüze gelmekten kaçan milletlerin yurdudur. İlim dahi 'patent' uğruna, dünyevî bir menfaat için yapılır orada. Burada ise ilim, mîrî malıdır. Bu yüzden bizim şairimiz o diyarlarda yapamaz. "*Vatan tutup bu yerlerde kalınmaz / İlleri var bizim ile benzemez*" der.

Peki, Amerika? Memleketin? O yeni Frengistan?

Amerika kendini İngilizceye, dolayısıyla Avrupa kültürüne ait sayar. Bir hazine avcısının bulduğu ve bilumum hırsız, kaçakçı, suçlunun üşüşerek yerli halkı soykırımdan geçirdiği bir ülkeden daha iyisi de beklenemezdi zaten. Sırf bu yüzden de bir bataklığın içine saplanıp kalır. Lanetlenmiştir. Binlerce kızıl ve kara derilinin (*colored*) âhı vardır üzerinde. Yine de onca hata işleyen her insanda görülebileceği gibi 1900'lere kadar, sürekli olarak, iyi olabilmek, hatalarından ders çıkarabilmek ihtimali olmuştur. Abraham Lincoln onlar için bu ihtimallerden biriydi. Fakat en önemli ihtimal şiirdi. Eğer şiirden, aşkla dolu bir şiirden kültürlerini inşa edebilecek olsaydılar şimdiye kadar işledikleri hiçbir günahı işlememiş olacaktı. Bu, aşkla dolu şiirin onlardaki en büyük temsilcisi Walt Whitman'dı. Eğer Amerika, bu şiir üzerinden bir kültür inşa edebilseydi, bunca zamandır işlediği bu günahları işlemeyecek, Avrupa'nın düştüğü hatalara düşmeyecekti. Çünkü Whitman'ın şiiri, Avrupa'dan bağımsız, tamamen Amerikan milliyetçisi ve aşkla dolu bir şiir idi. İnsana âşık olmuş bir şiirdi. İşte bu mecâzî aşkın ilâhî bir aşka dönüştürülmesi gerekiyordu Whitman'ın arkasından gelen şairler tarafından. Bunu yapabilecek iki şair oldu şimdiye kadar Amerikalı şairler arasında. Bunlardan biri Alen Ginsberg, diğeri ise Amiri Baraka. Özellikle Amiri Baraka İslâm ile olan iç içeliği bakımından bunu başarabilecek yegâne şairdi. (Zenci olması da onu ayrıca kuvvetlendiriyordu.) Zira mecâzî aşktan ilâhî bir aşka ancak İslâm sayesinde geçilebilir. Amiri Baraka bunu başarmıştı. Bizim şiirimize yaklaştı, "*bundan ibaretti, sahiden. Hayat. / Âşık olmak ve mücadele*" diyerek. Onu da tutup Anti-Semitik diye dışladınız.

Tüm bunları niye söylüyorum Allah aşkına? Bana ne

senden, bana ne Amerika'dan, bana ne zencilerden?

Olmaz. Böyle diyemem işte. Çünkü şarkımı dinledin. Umursuyorum. Umursuyor ve önemsiyorum. Bombalanan şehirlerinizi; halkını, bayrağını, dünyasını tutmaya çalışırken cayır cayır yanan ellerinizi; kaydetmediğin o kasetleri umursuyorum. Çünkü bu acı her zaman orada olacak. Umursuyorum. Umursamasam yirmi kişinin takip ettiği, en fazla üç kişinin tamamen okuduğu, bir kişinin anladığı bir blog(k)ta sana yazar mıyım.

Neden bir bloktr burası?

'Taraf'ları belirginleştirdiği için. Tarafımızı bir saf kıldığı için. Ümitsizliğe, riyakârlığa, uzlaşmaya karşı bir blok burası. Bizde yoldan önce yoldaş gelir. Din kardeşimiz olmadan dinimiz olmaz. Cemaatle kılınan namaz esastır, ötekisi ruhsattır. Fakat kendilik bilinci olmayan da insan sayılamaz. Çünkü iradesi yoktur, özgür değildir. *"Kendi benliğinde derinleşerek hayat yolunu bulasın / Benim olmuyorsan olma sen yeter ki kendi kendinin olasın"* diyor Muhammed İkbal, Türk şairi. Kendilik bilinci olmayan, kendi benliğini tanımayan insan özgür olamaz. Yine aynı şekilde *"Kölelik güzellik zevkinden mahrum olmaktır / Ancak hür insanların güzel dediği şeyler güzeldir"* diyor İkbal. Özgür olmayan bir insanın ne aklı selimi ne kalb-i selimi ne de zevk-i selimi olabilir. Yani bizde 'birey mi toplum mu?' gibi ikilemler yoktur. Aksi, şirk dünya görüşüdür.

Az önce, ümitsizleşen insanın ölüm korkusundan bahsettim. İslâm'da dünya ile ahiret diye bir ayrım da yoktur. Bu iki kelime yalnızca sıralama ifade eder. Önce dünya, sonra ahiret. Esas olan 'hayat'tır. Yani dünya ve ahiret sıfattır; hayat ise isim. Bu yüzden 'dünya hayatı' ve 'ahiret hayatı' deriz. Yani bir Müslümanın hayatı, ölünce sonlanmaz. "İnsanlar uykudadır. Ölünce uyanır." Hayat bütündür. Dünya da ahiret de buna dahildir. Zaman, sürekli yeniden yaratılan bir şeydir. Allah'ın iradesine teslim olmak, bu yaratılışa şükretmekle olur. İnançlı isek, Allah bize bunu her an nasip ettiği için inançlıyızdır. İnançsız insan olamaz. Kime inandığındır mesele. Hak mı bâtıl mı? İman mı küfür mü? Ümit mi ümitsizlik mi?

Ahirete inanıyor muyuz, yoksa "Dünyada olan dünyada kalır" mı diyoruz Kendrickciğim? Bu mühim. Yoksa "Allah'ım beni neden terk ettin?" diye yakınıp dururuz. "Kimse benim için dua etmiyor" der dururuz. Eğer böyle diyorsak, arkasından "Dünyada olan dünyada kalır" dememiz gayet tabii. Ümitsizlik, insanı inançsız hâle getirir, köleleştirir. Ümidi olmayan daima sömürülür. Çünkü iradesi yoktur. İradesini Şeytana teslim etmiş demektir. Bu yüzden 'moda', 'trend', 'teknoloji', 'din', 'rap', velhâsıl, Serbest Piyasa, İnsan Hakları, Demokrasi tarafından sömürülür. Ümit,

Allah'tan başkasına olduğu anda ümitsizliğe, tragedyaya dönüşür. Bu kavramlara bel bağlamak, kendini bu kavramların kucağına bırakmak, insanın kendi kaderinden kaçması demektir.

Osmanlı'da birçok gayrimüslim, Türk şiiri ve Türk musikisi ile ilgileniyordu. Karac'oğlu mahlâsıyla yazan, Garabed-dığan isminde bir Ermenimiz var. Naat yazanı bile var. Bu insanlar Türkçe yazıyordu ama Müslüman değillerdi. Bu olay, bu insanların ümitsizliğini gösteriyor. Türkçe yazmak onları bir nebze Türkleştiriyordu. Cumhuriyetten sonra yazan birçok şair gibi. Bu da Türkçenin cahiliyesinin olmamasından kaynaklanıyor. Türkçe bu topraklarda Türkçe hâline gelmiştir. Aynı şey Arapça ve Farsça için söz konusu değil. Neredeyse her kelimenin arkasında itikadî bir mânâ olan bu lisan, bu lisanla yazıp çizenleri de bu itikâda yakın kılıyordu. Fakat adamlar Müslüman olmuyor ve bir tragedyaya saplanıp gidiyorlardı. Çünkü bu insanlarda ahiret inancı yoktu. Ahiret inancı olmayan insanın mecburen bir tek bu dünyası kalıyordu, yani 'dünya hayatı'. Özellikle Yahudilerde bu inancın olmayışı, çok sonraları bizden görülüp inşa edilmiş oluşu, onların şu anki mal mülk sevdasını anlamaya yeter. Aynı şey Protestan ve Ortodokslar için de geçerli. Ortodoksluk, Yahudi olan Pavlus'un; Protestanlık ise Siyonistlerin kurduğu tarikatlardır. Katoliklerde ise tek zengin Papadır. Gayrimüslimler, ahiret inançlarının olmayışı -varsa da çarpıtılması- yüzünden hayatlarını yalnızca bu dünya üzerine kurar. Bu yüzden şu anda bilim dedikleri şey tamamen dünya içindir. Bir defa yaşayacaklarını düşündükleri için evlenmezler, çocuk yapmazlar, çocuklarına köle gibi davranırlar, zina ederler falan filan. Yılda 500 bin çocuk dayak vakası geçer kayıtlara. Çünkü ahiret inancı yoktur. Ahiret inancının olmadığı her millet bu tarz olaylara aşinadır. Çünkü ahiretsiz insan ümitsiz insandır.

Peki, ahiret inancı nedir? Ahiret inancının doğrudan doğruya şiirle bağlantısı var. Şairin işi, ahiret yurduna işaret edıştır. Şairde bu his capcanlıdır, çünkü şair, haşyetini kaybetmemiştir. Hayretsiz bir insanın şair olması mümkün değildir. Şaire zihninin genişliğince ilhâm nasip olur. Huşu içerisinde olan şair, sâlih amel işliyor, Allah'ın adını sıkça anıyor yahut zulme itiraz ediyorsa, Kur'an'ın bahsettiği ruhsat ile müşerref olur. Ahiret yurdunun özlemine çeken şair, Allah'ın iradesine boyun eğer, bu sayede de Allah ona hayırlı cümleler kurmayı nasip eder. Yani şair, şiiri hak eder. Herkes hak ettiği dili tekellüm eder. Bu yüzden şiirden, Kur'an ruhsatlı bir şairin şiirinden neşet etmiş, fişkırmış bir dil, ancak ve ancak Allah'ın aziz kılacağı bir millete nasip olur. Bu yüzden Arapça da Farsça da Türkçe de Kur'an'dan nasiplendiği miktarda, kendisini tekellüm

eden milleti yüceltmıştır. Ne zaman ki dil, Kur'an'dan uzaklaşmış, işte o vakit o millet de hak ettiğini bulmuştur.

Ahret yurdunu özleyen şair, dünyada yurtsuzluğun acısını çeker. Dünya, şairin zindanıdır. Ayaklarının basacağı, göğsünün Kâ'be'ye yöneldiği bir barış yurdu arar. Tüm haysiyetiyle yaşayabileceği bir yurt arar. Onun karşılık bulduğu yurt, vatanlaşır. "*Bezirganım meta'm çok / Alana satmaya geldim*" diyor Yunus. Şairin sattığını alan halk, milletleşir; o halkın yurdu da vatanlaşır. O vatanda kardeşlik, komşuluk esastır. Ne zaman ki geçer akçe, maddî bir şey olur, o vakit şairin katli devletçe vacip olur.

Kanuni ve İkinci Selim zamanlarında olmak üzere 27 yıl şeyhülislâmlık yapan Ebussuud Efendi'ye "Bir zaviyenin mescidinde eşhâs-ı muhtelif ile oğlanlar muhtelit olup envâi teganniyat ile tevhid ederler iken kelime-i tevhidi tağyir edip gâh dil men, gâh canmen ve gâh "*Sen bir ulu sultansın / Canlar içinde cansın / çün âyan gördüm seni / Pinhan kayusu değil*" deyüp ve gâh "*Cennet cennet dedikleri / Bir ev ile birkaç hûri / İsteyene ver sen anı / Bana seni gerek seni*" deyü göğüslerini döğüp evzâ-ı garibe ettiklerinde ahâl-i mahalleden bazı kimesneler zâviye-i mezbûrede şeyh olan Zeyd'e;

– Bu makule evzâa niçün râzı olursun? Dediklerinde, Zeyd:

– Ne lâzım gelir? Ve mâ haleket-el cinne vel inse illa liyabudün demekle cevap verse şer'an Zeyd'e ne lâzım gelir?" diye sorduklarında, Ebussuud Efendi şöyle cevap veriyor:

"Evza ve akval-i mezbure kemal mertebe fuhuş olduğundan gayri, cennet hakkında söyledikleri kelime-i şenia küfr-i sarihtir. Katilleri mubahtır, şeyhleri olan biddin hikâyet olan ef'al ve akvâl men'e mubaşeret olunmazsa dahi ne lâzım gelür demekle kâfir olduğundan gayri o kabayihî ibadet kabilinden addedüb âyet-i kerimeyi ana delil getirmekle tekrar kâfir olur. Ve bu itikattan rücu etmezse katilleri vâcib olur."

Ezcümle Ebussuud Efendi, Yunus Emre'nin 'katline' fetvâ veriyor. İşte bu, şiirsizliktir. Peki, bu şiirsizlik neye yol açıyor? Kısaca söyleyelim: Faiz'e.

16'ncı asır, padişahların, Türklerin teşkilatlanmalarını 'şirketleştirmeye' çalıştığı, onları yavaş yavaş yok ettiği; içerideki gayrimüslimlere tavizlerin, dışarıdaki gâvura ise kapitülasyonların verildiği; en önemlisi de kapitalizmin yaygınlaştığı ve bazı Batılı kapitalist şirketlerin küreselleştiği bir dönemdir. Fakat aynı

zamanda da bu dönemde kapitalizmin önünde bazı engeller vardı. Bunlardan en önemlisi de dindi. İslâm'da, faize giden her yolun haram oluşu ve en verimli toprakları elinde bulunduran Osmanlı'nın kendisini İslâm ile ifade etmek mecburiyetinde oluşu, yeni yeni küreselleşen bu şirketler için bir sorundu. Bir yandan da sadece İslâm'da değil, Hristiyanlık'ta da faiz haramdı. İncil'de *Luka 6:35, Exodus 22:25, Ezekeil 12* gibi birçok ayette bu durum anlatılmaktadır. Yahudilikte ise yalnızca Yahudi olmayanlara faiz ile para vermek 'caizdir'. Yani en azından bunu iddia ediyorlar.

Kapitalizmin ilerlemesinin önünü kesen, faizin dinde haram oluşu meselesi, Osmanlı'da Ebussuud Efendi, Batıda da ilahiyatçı John Calvin tarafından 'hukuka' uydurularak delinmiştir.

John Calvin yazmış olduğu bir risalede; 'para parayı doğurmaz diyorlar, peki deniz neyi doğuruyor? Ev neyi doğuruyor?' diyerek bunlardan nasıl bir nema veya kira alınıyorsa paradan da kira alınabileceğini ifade etmiştir. Dolayısıyla insanların hayır yapmak için birikimlerini, belli bir oranda faizde değerlendirebileceklerini ifade etmiştir. Buradan da, küçük tasarruf sahiplerinin paralarını bankaya borç vererek karşılığında kira alabilecekleri ve bankaların da bu paraları yatırımcılara faiz ile verebilecekleri hükümlerine ulaşılmıştır. Bu sayede de paradan kazanç sağlama işi, yani tefecilik, yani faiz, yani kâr payı, yani 'riba' dînen meşrulaştırılmaya çalışılmış ve doğrudan karşılık bulmuştur. Bu sayede de şu anki düzenin ilk oluşumları ortaya çıkmış, daha sonra da kısa bir zaman içerisinde, bankalar, önceleri tüccara ve imalatçıya borç verirken, prenslere ve papalara borç verecek güce erişmiştir.

Şunu da belirtmek gerekir, faize karşı en sağlam direnci bizim aramızda yaşayan Ortodoks Hristiyanlar göstermiştir. Ne zaman ki onlar da Protestanlaşmış, o zamandan itibaren bu direnç kaybolmuştur.

Aynı olay İslâm'da pek kolay olmayacağı için uzun bir süre bu konu, para vakıfları üzerinden tartışılmıştır. Para vakıflarının düzeni şöyle işlemekteydi: Diyelim ki siz 100 liranızı hayır için vakfa hibe etmek istiyorsunuz. Vakıf senedine şu şekilde yazdırıyorsunuz: Bu 100 liramı 10'a 12 kuralı ile vakfediyorum. Yani, vakıf bu 100 liranın 10 lirasını birine verirse, o kişi geriye 12 lira getirecek. 10 lira ana para olarak durmaya devam edecek, 2 lira ise vakfın ihtiyaçlarına harcanacak. Bu sistemin şu anki adı, %20 faizle kredi vermektir.

İşte Ebussuud Efendi bu sistemi bir şekilde hukuka uydurarak (Kur'an'a değil, örfe ve daha önce verilen fetvalara uydurarak) meşrulaştırmıştır. Bu sistemi daha önce Rumeli Kazaskeri Çivizade Muhittin Mehmet Efendi, sonra ise Birgivi Mehmet Efendi yasaklatmıştı. Fakat bu kişilerin ölmesiyle birlikte meydan tekrar

Ebussuud Efendi'ye kaldı ve bu iş meşrulaştı. Ve Ebussuud Efendi'nin bu kararı şu anda hâlâ Erbakan-
cıların ve Erdoğan gibilerinin dilinden düşmez. Bu
yüzden Ebussuud Efendi'yi yere göre sığdıramazlar. İşte
bu adamlar, Karacaoğlan'ı o mağaraya, mutasavvıfları o
tekkelere sokan kimselerdir. İşte şiirsizlik, insanı böyle
faize götürür. Tam da bu yüzden "Halk aşksızsa
sokaklar / banka dükkânlarıyla doludur". Bu ha 'kâr'
bankası olmuş ha faiz. Çünkü her ikisi de riba. Yaa
Kendrickciğim. Görüyorsun işte. Aşk neymiş görü-
yorsun. Aşktan kaçtıkça Şeytanın kucağına düşüyor
insan. Çünkü aşktan kaçan insan, Allah'tan razı olmanın
şerefine erişemez hâle geliyor. Bu da o kişinin nasipsiz
kalmasına, hiçbir sırra vâkıf olamamasına sebep oluyor.
Sonra dönüp duruyoruz böyle senin yaptığın gibi. Allah
müstahakını versin Kendrickciğim.

Faizin olduğu yerde şiirsizlik olur. Biz Türkler bunu
çok iyi görmüşüz. Bu yüzden Allah'a teslim olmuşuz,
fakiriyle zenginiyle, genciyle yaşlısıyla, hatta cahiliyle
âlimiyle. Yunus'un bize öğrettiği Türkçe, saf Müslüman
olan bizleri aşkla yoğurmuştur. "Türkler saf Müslü-
mandırlar. Bu yüzden Allah bizleri aziz kıldı" diyor
Selçuklu hükümdarı Alparslan. Türklerin ilimde ve

sanatta asırlar boyunca zirveyi temsil etmesinin tek
sebebi takva idi. Türkleri caydırsın diye düşman
tarafından gönderilen Rum kadınlarına kızları gibi
davranan, asla harama el sürmeyen o komutanlar
sayesinde Türkler aziz kılınmıştır. Çünkü üstünlük
sadece ve sadece takva ileldir. Yunus'un bize öğrettiği dil
takva dilidir. Allah bize bu dili takvalı olduğumuz için
bahşetmiştir. Yalnızca Allah'ın iradesine boyun eğ-
diğimiz için bu dil Türk'ün dili olmuştur. Yani Avrupalı,
Amerikalı, Şii, Safevî falan filan olmadığımız için bu dili
konuşuyoruz. Tüm milletler, konuştuğunu yazarken, biz
yazdığımızı konuşuyoruz. Çünkü bizim dilimiz âlim-
lerin ve şairlerin elinde şekil almış bir dildir. Türk milleti
de bu şekilde şahsiyet kazanmıştır. Ne zaman ki haş-
yetini yitirmiş 'âlimler' at koşturmaya başladı etrafta,
işte o zaman biz de bir başımıza kaldık. Ne zaman ki
yazımıza ve tarihimize de el attılar, o vakit biz de
'Batılılaştık'.

İşimiz iş, Kendrickciğim. Öf! Herhalde birkaç yüz
yılımızı alacak bu belayı başımızdan def etmek.

L.

vaveyla

Nevha 1

Feminin rengi aksedip tenine
Yeni açmış güle misâl olmuş
İn'itâfiyle bak! Ne âl olmuş!
Serv-i sîmin safâlî gerdenine
O letafetle ol nihâl-i revan
Giriyor göz yumunca rü'yama
Benziyor aynı, kendi hülyama.
Bu tasavvur dokundu sevdama
Ah böyle gezer mi canan?
Gül değil arkasında kanlı kefen
Sen misin, sen misin garib vatan!

Nevha 2

Bu güzellikte, hiç bu çağında
Yakışır mıydı boynuna o kefen?
Cisminin her mesâmı yâre iken
Tuttun evladını kucağında
Sen gidersen bizi kalır sanma
Şühedan oldu mevt ile handan
Sağ kalanlar durur mu hiç giryan?
Tende yaştan ziyadedir al kan
Söyleyen söylesin sen aldanma!
Sen gidersen bütün helâk oluruz
Koynuna can atar da hâk oluruz

Nevha 3

Git vatan! Kâbe'de siyaha bürün
Bir kolun Ravza-i Nebi'ye uzat
Birini Kerbela'da Meşhed'e at
Kâinatta o hey'etinle görün!
Bu temaşaya Hak da âşık olur
Göze bir âlem eyliyor izhar
Ki cihandan büyük letafeti var
O letafet olunsa ger inkâr
Mezhebimce demek muvafık olur
Aç vatan göğsünü İlah'ına aç!
Şühedanı çıkar da ortaya saç!

Nevha 4

De ki Yâ Râb bu Hüseyn'indir
Şu mubârek Habîb-i zîşânın
Şu kefensiz yatan şehîdânın
Kimi Bedr'in kimi Huneyn'indir
Tazelensin mi kanlı yâreleri?
Mey dökülsün mü kabr-i eshâba?
Yakışır mı sanem şu mihrâba?
Haç mı konsun bedel şu mîzâba?
Dininin kalmasın mı bir eseri?
Âdem evlâdı birtakım cânî
Senden alsın mı sâr-ı şeytânî?

staj g nl    

16. GÜN

Akıllandım
Aktım kendi i ime
Akıbetimi görür gibi oldum yandım içimde
Aktım akarken aksi akşamları tattım içimde
Ben olabildim kendimi olur bildim farklı biçimde

Tattı ım şeyin değerini diğerlerine bakınca anladım
Fakat bu büyük bir hata
Hataların anası değilse bile sakallı kız kardeşi
Burnumdan geldi birkaç damla kan
Burun buruna geldim
Baskın  ıktı hayat,  l me karşı
Baskın basanındır diye daldım  l me
Karı tı  ar ı

Aktım akıllandım
Aklımı kaçıracaktım
Sıradan ayrılıp kendime müsait bir kalıp bastırdım
Kalıp bağlama hammadde enjeksiyon montaj
Sonra buna benzer birkaç proses daha
Birden fazla Ben ürettim
Dostlarım
Tek üretim mi yapıyorsun
Benim arabaya da bir far üret
Diye güldüler yanımdan geçerken
Ucuz atlattım

Ürettiğimin ben olmadığını anlamam uzun sürmedi
Kalite kontrol yapılırken monte edildi birkaç
Ölçüm cihazı ve değerler not edildi
Sınırı fazlasıyla aşmıştım usta
Ben bunlara onay veremem kusura bakma deyince
Sorunun ne olduğunu şıppadanak anladım

Akış gerekliydi
Bu prosesi unutmuştum
İçinde akış olmayanın aklî akıbeti olur mu?
Seninkisi akıl da onunki akide şekeri midir?
O vakit hakları olan akli aktarabilmek için
Gerekli akışı sağladım
Aktım
Akıllandım

17. GÜN (DEVAMI)

Baktım
Sandığımdan da karışık durum
Ürettiğim yedi ben'in dördü hatalı
Hare çizik kararına ve ne yazık ki ölü doğum
Hataları kalemle işaretleyip hepsini
İmha edilmek üzere kutunun içine koydum

Kalan sağlar bizimdi
Sağırılar ve sakarlar bizim
Burada her şey tanımlı, hatalar bile
Her şeyin bir ismi kodu referansı ve tanımı var
Hani İncil'de diyor ya Allah Celle Celalühu
İnsanı insan yapan isim koyma yetisidir
Ve birkaç sayfa toprak
Ha bir de şu elma meseli var
Ve henüz ayın yedisidir
Ey insan! Buna bile isim takalı asırlar olmuş

Şu hâlde bizim klonlara da etiket yapıştırmak fikri hasıl oldu
Referansları bendim
Hammadde toprak vahiy vesaire
Altı *digitli* ve sonu
Fabrika'nın f'si ile biten kodlar koyduk
Ardından lojistik bölümüne sevki gerçekleşti

Gerçekleşti diyorum çünkü burada işler böyledir
Her şey yalandır ve böyle olması tercih edilir
Herkes bu yalan için çalıştığını bilir
Fakat bunun motivasyonu düşürdüğünü filan sanmayın
Aksine
Yalanı gerçek etmek gibi ulvi bir görevleri olduğunu düşünürler
Hak yolunda yürüdükleri
Ve Gerçek'i misyon edindikleri imanına sahiptirler
Burada hakikat bu şekilde temin edilir

Fakat bilinmez ki
Yalandan, daha büyük bir yalan elde etmek
Gayet tabiidir
Hatta daha da ileriye gidilip
Arkaya bakmadan
Bunun aksinin mümkün olamayacağı bile söylenebilir

Çiçek Açan Ruhlar A. Ş.
Ben'leri teslim alan firmanın adı bu
Organize Sanayi Bölgesi
İnanç Çıkmazı adresi
Nde yer alır
Yer edinmiştir kendine kâinatın bir arsasında
İşletmenin görevi ise ismiyle müsemma

Velhasıl bunun ardından tüm izinler alındı
Hesaplar verildi
Vergiler ödendi ve bandroller eklendi
Ve küçük bir de reklâm ile birlikte
Aceleyle piyasaya sürüldü

18. GÜN (DEVAMI – SON)

Kış geldi çiçek soldu ağaçlar budandı
Bizim Ben'ler ise soğuğa hiç mi hiç dayanamadı
Öksürmesi tıksırması depresyonu ishali ve kabziydi
Patır patır döküldüler ve
Kışlarında boklarıyla
Öfkeli ve haklı olarak müşteriler Ben'leri iadeye koştı

İade-i ziyaret şarttı
Müşteri memnuniyeti farz
Farz-ı misal karz-ı hasen yapmayabilirdin fakat
Müşteri memnun kaldı mı
Oooh tadından yenmez

Tabii bu kez durum böyle olmadığı için
Kaba bir muameleye maruz kaldım
Taarruz altındaydım ve bariz haklıydım
Zira Ben'lere layıkıyla bakılmayınca
Elbette iflas edilirdi ben de müflis olurdum
İyi bir aile karı koca evlât ev sahibi olamadıklarından
Ben de yıllarca müflis kaldım.

ÇIKIŞ (ALLAH'IMIZDAN BULDUK)

Esniyorum
Gövdemden geçen kılıcın akabinde
Ne bir baş gördüm yolunuzda
Ne de ak sakallı bir bilge

Bu yüzden artık işaret etmem; nişan alırım
Eğer talipseml düşünceye
Elimdeki ihtimal ile tam on ikiden
Vururum; vurduğum yerde kızılca kıyamet

Zira peygamberler de silahlanır
Göğün altında oluşun dayanılmaz haşyetiyle
Ve bazen
Kuşanmak için kınını; kıyafetler çıkarılır.

h.h. aydın.

hemen herkesin türkiye için

*Ev oturanın
Tarla ekenin
Toprak milletin
Mülk Allah'ın*

İşimiz iş. O halde işe koyulalım. Haydi, yerileni övelim. *Television*larda, *gazet*elerde, *social medi*ada söylenmeyeni bulup ortaya çıkaralım. Endüstri 4.0, bitcoin, yapay zekâ, pornografi, nükleer enerji, kaya gazı, döviz ile çıldırılmışken, küfrün en iyi ihtimalle yedide üçüne itiraz edebilen amcalara artık kulak asmayalım. İntihar haram, kurban helâl! Harpten önceki son çıkıştayız. Ölmek istemeyen istiklâlini elde etsin.

Toprağınızı aldılar, yerine havada bir kutu verdiler, kat mülkiyeti verdiler. Ekip biçemiyorsunuz artık. Ekip biçenler ise ne kendi tohumunu ne de kendi ilacını kullanabiliyor, ne de istediği yere -ihtiyacı olana- satabiliyor. Altınlarınızı aldılar. Sisteme dahil oldu altınlarınız. Merkez Bankasına uçtu hepsi. Oradan da İngiltere Merkez Bankasına. Sonra altın tavan yaptı. 1) Geriye alma altınlarını diye, 2) Tekrar altın alama diye. Bakın, dolardan önce altını bozdurun, koşun diyor Tayyip. Koşun. Hakiykâttan kopun. Sanal dünyaya kucak açın. Silâhlarınızı aldılar. Silâh kullanmayı dahi bilmeyen nesiller yetişti. Abdülmecid'in yolundan gidiliyor, yaşasın bedelli! Katilleri, mağandaları çek göster. Göster ki korksun herkes. Silâhın lanet bir şey olduğunu bellesin. İbadetinizi aldılar. Kalanlar bunu bir günah çıkartma olarak yapıyor. Ha kilisede mum yakmışsın ha camide takla atmış. Rehabilit ol, ol ki çık pûr î pak alnınla daha güzel günahlar işle. Şiirini aldılar. Yunus dahi yok kafanda. A benim kafasızım. Eğitimini aldılar. Biraz kafalı çocuklarının eğip büktüler kafalarını, eğitim-öğretim diyerek. 16 sene boyunca hiçbir şey yapamamayı, marifetsizleşmeyi öğrendiler. Güzelim gençlik çağında. Çocuklarınızı aldılar. Böyle bir dünyaya çocuk getirmek istemiyorum, hayatım. Böyle bir dünyaya çocuk getirmek istemiyoruz, hayatım. Böyle bir dünyaya çocuk getirmek istemiyorsun, hayatım. Çocuk 'yap'. Üç çocuk 'yap'. Fırtlat, pörtlet, fıskırt, bap biribap bop.

Toprak, tarım, meslek, altın, silâh, ibadet, şiir, eğitim, çocuk.

Hemen herkesin Türkiye için yapması gerekenler yahut bilmemkaç yıllık kalkınma planı:

1- Toprak

Toprak al. Ev almak, toprak almak demek değil. Kira, kat mülkiyeti, cart curt zaten değil. Toprak al. Bildiğin toprak. Hiç dokundun mu? Toprak al toprak. Yatırım yaparım diye değil. Yarın öbür gün müteahhite veririm diye düşünerek değil. İhtiyacımdan fazla kat çıkarım, genişletirim diye düşünme. Peygamber, selâmını almaz sonra. Hiç deme, "Ama bu Allah'ın selâmı yâ Resullallah." O da Allah'ın Resulü. Her harcadığın şeyde sevâba erersin, inşaat işi hariç. Türk. Ege-Akdeniz kıyılarının yüzde kırkı satıldı. Zeytinlikler tıraşlandı. Marmara satıldı. İngiliz-Yahudi Medeniyeti satın aldı hepsini. "Ama canım, Araplar da alıyor, görmüyor musun?" Katar nüfusunun yüzde kırkı

İngiliz, kurban olduğum. Arap mı alıyor orayı? Arap mı alıyor gerçekten? *Arab Prince*, *Arab King* mi yoksa? Karadeniz satıldı. "Satılık Trabzon". Ne yüzden başladı Antep'te, Urfa'da, Maraş'ta, Adana'da direniş? Topraklar gâvura satıldı diye değil mi? Kurban olduğum, *Palestine* İngiliz-Yahudi Medeniyetine satılmadı mı seneler evvel? İğdir Ovasının tamamı, Harran Ovasının yarından fazlası İsraililere satılmadı mı şu an? Ne yani? İşimiz iş değil mi şimdi? Bir İstiklâl Harbi daha verecek takâtımız, şuurumuz, imânımız var mıdır? Ey Türk, zengin ol demeyeceğim İttihad ve Terakki gibi. Ey Türk, toprak al. Toprağını geri al. Toprak işgal et. Kendi toprağını işgal edemezsin neticede öyle değil mi? Toprak al. 200 metrekare yeter. 500, âlâ. Şöyle toprağını avucuna alabileceğin, sürebileceğin, çapa yapabileceğin, ekip dikebileceğin, ayaklarını basabileceğin, üzerinde namaz kılabileneğin, misafirlerini ağırlayabileceğin, havasını içine çekebileceğin, kendine yetecek kadar, Türkiye Cumhuriyeti Misâk-ı Milli hudutları içerisinde biraz toprak. Toprak al. Küçük bir ev yap içerisinde. Konut değil, ev. Kısmetin çıkar da evlenirsen bir oda daha eklersin. Bir de çocuğunuz olursa hayırlısıyla, bir oda daha. Fazla değil. Bir oda kâfi. Gecekondu tarifi yapmıyorum sana burada. Gecekondu şehirde olur. Gecekondu arabeskle olur. Sen öyle yapmayacaksın. Ev beton olmayacak. Beton hem toprağı katleder hem - söylenenin aksine- tehlikelidir. Deprem olursa işin zor. Tek katlı da olsa kafana bir tuğla düşerse nalları dikersin. Kurban olduğum, sen ölme. Gel sana kerpiç bir ev yapalım. Bir usta bul. Beton-boya-badana seni zehirliyor. Kerpiç iyidir. Ha, imkânın varsa ahşap yap. Ahşap güvenlidir, sağlıklıdır. Yanmaz hâle getirilebiliyor artık. İyi bir usta yaparsa, beton evden çok daha uzun seneler dayanır. Torunlarının torunlarına bile kalır evelellâh. Hele ki hımış ev yaparsan değmesinler keyfine. Beton öyle değil. Betonla hem toprağı hem kendini -çocuklarını- öldürürsün, bir de 70-80 seneye işi biter. Kentsel dönüşüm bahanesiyle yıkılan evlere bak. Hepsi beton, hepsi 30-40 senelik evler. Kerpiç iyidir; ahşap en iyi. 200 metrekaren var diyelim, 90-100 metrekaresine ev yapsan, sana mis gibi bahçe kalır. Hakiykâtle yüzleşirsin. Soyut bir şey değil, hakiykî bir şey olur ellerinde. Yarın öbür gün savaş çıksa, tüfeğini alıp savunursun kendini. Evin yıkılsa ahırda, o yıkılsa lâzımlıkta, hepsi yıkılsa bahçende yatarsın. Kat mülkiyeti öyle değil. Apartmana bir bomba geldi mi işin bitik. Aynı apartmanda kaldığınız 6 katın altısının da işi bitik. Kat mülkiyeti uçucudur. Havada bir kutu sahibisin. Zeminde hiçbir hakkın yok. Havada bir kutu. Puf. Uçtu gitti. Rüzgâr oldu uçurdu. Şeytan aldı götürdü. Sana bunları kasıtlı olarak satıyorlar. Müteahhite pirim verme, müteahhite avans verme, müteahhite imkân verme. Canını al o itin. Suratına tükür. Sana lâzım olan toprak. Müteahhit denen tufeyli tayfa değil. O zavallının elinde üç karış toprak olduğu için diyor on katlı binayı. Ne kadar kazanırsa o kadar kâr çünkü. Sonra insanlara yutturuyor. Neymiş, arazi olmadığı için dikine yapılanma şartmış. A benim mal'im.

Ev alma. Toprak al. Sonra evini kendin yap. Bir usta çağır. Arkadaşlarını çağır. Müteahhiti çağırma. Onu kov. Toprak al. Toprak yüzünü kara çıkartmaz. Ey Türk. Arap'ın, İngiliz'in, Yahudi'nin elinden al kendi toprağını. Burası senin. Sermaye sahipleri senden gaspetti. Sen de onlardan geri al. Zor kullan. Hor kullanma. Sen toprağına sahip çıkmazsan, gelir başkası parasını verir alır. Anadolu'nun her köşesinde şehir kurmak senin görevin. Ey Türk, toprak al. İlk adımın bu. Al ki, istiklâline giden ilk adımı atmış ol.

2- Tarım

Ekip biçmek zorundasın. Kendine yetecek kadar. Marketler seni kuşatmış. Boğazındaki lokmada gözleri var. Gırtlığında elleri. Hançerleri hançerinde. İntihar haram, kurban helâl! Çekip al o hançeri, daya namussuzun boynuna. Tarım yap. Tarımdan kastım; ek, biç. Kendine, karına, çocuklarına yetecek kadar domates, biber, salatalık, patlıcan, patates, yaprak. Fidan da dik. Meyve ağacın varsa mükemmel. Biraz tavuğun da olsun. Yumurta iyidir. Zaman geçtikçe koyun ve hatta inek bile alırsın. Hane nüfusu arttıkça, ihtiyaçlar çoğaldıkça, sen de bahçeni büyütürsün. Bunu bir meslek gibi görmene lüzum yok. Ayaklarını yere basacağın bir toprağın, içinde emniyetle uyuyabileceğin bir evin oldu; şimdi de karnını doyurabilmen için tarım ve hayvancılık yapman gerek. Bunlar zor işler değil. Eşin, dostun varsa zaten kolay. Tek başına da üstesinden gelirsin. Sadece boğazını düşünme. Toprakla münasebitin arttıkça aklın başına gelecek, ruhun inceleyecek, gözlerin açılacak, kalbin yumuşayacak, zihninin genişleyecek. İmânın gevremeyecek. Arazini ele geçirdin. İstiklâlin için elzem olan ilk adımı attın. Hiçbir gâvura eyvallah demeden başını sokabileceğin bir yerin var artık. Kafanın istiklâlini kazandın. Hakiykâte doğru ilk adımını attın. Şimdi de boğazının istiklâlini kazanacaksın tarım yaparak. Marketlere, fırınlara, bakkallara, çakkallara ve çakallara ihtiyacın kalmayacak. Faizin inip çıkmasıyla fiyatları belirlenen, ne idüğü belirsiz şeylerin satıldığı o reyonlara adım atmaya gerek yok artık. Yeri gelsin, bir hafta üst üste çorba iç, ama yeter ki girme o marketlere. AVM'lere dönüp bakma bile. Gırtlığındakini tükür, midendekini kus; kendi yiyeceğini kendin üret yahut dostundan al. Değiş, tokuş. Hediyeler, selâmlaş. Kurban

olduğum. Tutturdun bir yol gidiyon. Marketler olmasa ölmezsin korkma. Toprağını işlet. İşletmezsen hâlin yaman. Tavuğunu, koyununu, ineğini al, yetiştir. Onlar da seni yetiştirsin. Kalbini yumuşatsın. İrtibat kurabil dili olmayanlarla da. Allah'ın dilsiz kullarıyla da. Zihnini genişletir. Her şey madde değil. Madde bile madde değil. Tarım yap. Ziraat. Karnın doysun. Karının da karnı doysun, çocuklarının da. Bisküvi ile kola, topkek ile limonata yiyip içmekten bıkmadın mı? Kurban olduğum. Ne hâle gelmiş böyle ağız tadın? Yarın öbür gün Resulallâh kapını çalsa, buyur etsen, sofrana davet etsen, sofradaki kolay-limonatayı görüp, bunlar nedir diye sorsa ne diyeceksin? Onları geçtim, bu et nereden, bu nohut nereden diye sorsa; siz mi kestiniz, sizin bahçeden mi dese; helâl mi deyiverse ne diyeceksin? Herhangi bir fikrin var mı o nohutun GDO'lu olup olmadığı, o etin Sırbistan'dan ithal olup olmadığı, içinde *E. coli* bakterisi olup olmadığı hakkında? Kurban olduğum. Kendi nohutunu kendi bahçende yetiştir, kendin topla, kendin isla, kendin pişir. Etini kendi ülkende kendi imkânınla kendi hayvanından kesip ye. İntihar haram, kurban helâl! Kurban olduğum, tarım yap, tarım. Kendine kadar. 10-20 tane tavuğun olsa, sen komşuna yumurta versen, o da sana süt verse fena olmaz mı?

3- Meslek

Bu topraklar fütüvvet ehli insanlarla, Ahi teşkilatıyla vatan hâline geldi. Bu insanlar üretiyordu. Doğan her çocuk, mesleği olsun, elinden iş gelsin diye küçük yaşta çırak oluyordu. Bu zanaatlar sayesinde bu topraklar işlendi, herkesin karnı doydu, vatan, vatan oldu. Senin de aynısını yapman gerekiyor. Bir meslek sahibi olman lâzım. Ancak böylelikle elindeki o toprağı yurt tutabilirsin. Ancak bu şekilde bu yurt, vatanın hâline gelir; vatanında yaşadığını hissedebilirsin. Meslek öğren. Çırak ol. Kalfalığa yüksel. Kalfa, halifedir. Yani dükkânı olmayan ustadır. Dükkân şart değil. Evin, dükkânın olsun. Daha sonra lüzum görürsen dükkân da açarsın. Kendi kendine, yapa boza da öğrenebilirsin mesleğini. Meslek derken, hakiykâtle hiçbir

bağı olmayan, sahtelik ve üç kâğıtçılık üretip satan şeyleri kastetmiyorum. Yani öyle endüstri mühendisi, bankacı, halkla ilişkiler uzmanı, sosyolog falan filan olman bir boka yaramaz. İnsanlar din adamlarını, olmayan bir şeyi satmakla suçluyorlar. Gel gör ki kendileri, olmayan şeyleri satma işlerinde yüksek lisan, mastır filan yapıyor. Bu, utanmazlıktır. Sahtekârlıktır. Neresinden tutsan şeytanlık. Aynı şekilde komisyonculuk, gayrimenkul bilmemneliği, sigortacılık, aracılık falan filan da bu şeytanlığa dahil. Hatta ve hatta evini kiraya vermek, arazinde adam çalıştırıp yan gelip yatmak filan da buna dahil. Üretmeyen kişi insan değildir. Emeği olmayan kişi insan değildir. İnsan, emeği kadardır. Müteahhit, ev sahibi, toprak ağası, hatta bakan, milletvekili vesaire üretmiyorsa, geçimini buralardan sağlıyorsa, bu şekilde belli yerlerden para alıyorsa o kişi insan değildir. Tufeylîdir. Asalaktır. Köpekleşmiştir. Meslek derken bu köpeklikleri kastetmiyorum. Kunduracılık, marangozluk, kaldırım mühendisliği, çobanlık, çiftçilik, nalburluk, demircilik, nakkaşlık, inşaat ustalığı. Bunlar meslektir. Bunlar iş ve değer üretir. Doktorluk gibi meslekler bile tam olarak meslek sayılamaz. Geçimini başka şekillerde sağlamaları gerekir. Ancak halk, bu insanlara, başka bir işle ilgilenmesinler, daima müsait olsunlar ve sadece bu işle meşgul olsunlar diye kişinin ihtiyacını karşılayacak kadar beytûlmâl'den yahut kendi ceplerinden ödeme yapmayı kararlaştırabilir. Çöpçülük gibi meslekler de meslek değildir. Halk kendi işini kendi halleder. Çöp denilen, atık denilen şey modern bir kavramdır. Sen ambalajlı bir şey almazsan çöpün de olmaz. Ne olacak ki? Karpuz kabuğu mu? Ver tavuklara yesin. Diğer yiyecekler mi? İsrâf haram, illâ ki atılacaksa da gübre olur. Benim aklıma başka bir şey gelmiyor. Babanneme sordum. Yok, onun da gelmedi. Zira senelerce köyde çöp kovası yokmuş ve hiç kimsenin aklına, belediyenin çöpleri toplaması fikri gelmemiş. Velhâsıl iş ve değer üreten şeyden meslek olur. Sermaye kendi kendini doğurmaz. Tencere ölür belki, ama doğurmaz. Doğurursa faiz olur. Faiz olursa ateş olur. Ateşten cehennem olur. Meslek olmaz. Zira üçkâğıtçılık bir meslek değildir. Ha, meslek olarak çiftçilik de yapabiliriz. Olabilir. Demin saydığımız tarım işi, bize yetecek kadar olardı. Buradaki çiftçilik ise mahallemize, köyümüze, şehrimize yetecek kadardır. İhtiyaç ne kadar ise. Çok özel şartlar olmadığı sürece istifleme, stoklama yapılmaz. Fakat burada iş büyümüş olduğu için (neticede kendi bahçeni kendin süreceksin fakat büyük bir tarlayı tek başına süremezsın) burada cemaatleşmenin ehemmiyeti ortaya çıkıyor. Meslekler zaten cemaat içindir. Sadece satışı değil, üretimi de cemaatle birlikte yapmak icap eder. Kooperatif tipi diyebiliriz. Şimdinin kooperatifleri, yani gâvurun şekil verdiği kooperatifçiliğin aslı bu topraklarda ahilik tarafından gerçekleştirilmiştir. Zaten kooperatifçiliği kuran adam da öncesinde, 18'inci asırda Türkiye'ye gelip bu işin araştırmasını yapmıştır. Yani yeni bir şey alınmıyor. Bu topraklarda asırlardır yapılan üretim tipine dönülüyor.

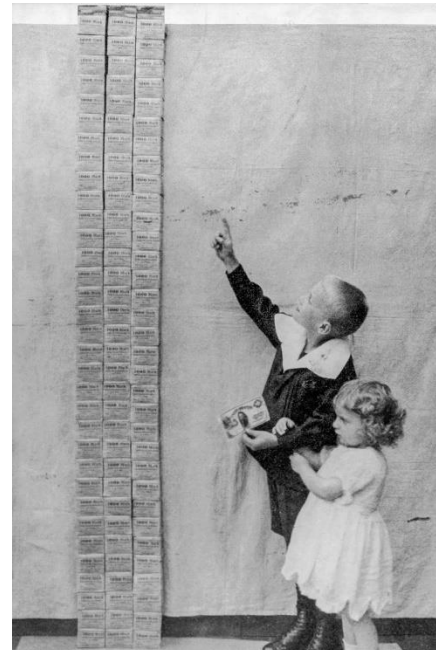
Meselâ diyelim ki çiftçisin, tarlanı sürmen gerekiyor. Köydeysen bütün köy ortaklaşa, tüm tarlaları sürmeye yetecek kadar traktör alır. Şehirdeysen de aynı şeyi, toprağı olan komşularınla yaparsın. Böylelikle 100 hanelik köyde 90 tane traktör olmasına gerek kalmaz. 5 tane traktörle bütün tarlalar sürülür. Ortaklaşa. (Ortak malı köpekler yemez deme. Hem böyle deyip hem de en büyük ortak mal olan para'yı kazanmak için taklalar atma. Zengin olduğum gözüksün, kapımda traktör öylecene yatsın diye düşünme. O traktör için girdiğin kredinin sahibi banka bir sabah ansızın gelir gırtlacağına çöker vallahi. Demedi deme.) Meslek böyle olduğu vakit meslektir. Yoksa halkla irtibatı koptuğu anda iş, israf ve istifçilik düzenine dönüşür. Şimdi ne yaptık? Toprak ele geçirerek kafamızın istiklâlini, tarımla uğraşarak boğazımızın istiklâlini, meslek sahibi olarak da ellerimizin istiklâlini kazanmış olduk. Hakiykâte bir adım daha yaklaştık. Dünya üzerinde hiçbir karşılığı olmayan, soyut ve sahte işlerle meşgul olmak yerine elimizden gerçek bir iş gelir oldu. Bir savaş olsa, mesleğin sayesinde işleri bir şekilde yoluna koyar; kendine de halka da fayda sağlayabilirsin. Demedi deme, kurban olduğum.

4- Altın

1970'lere kadar paranın karşılığı altındı. Sonra her şey kâğıda bağlandı. Sonra tüm kâğıtlar dolara. Şu an ise tamamen ekrandaki rakamı artırarak para üretiliyor. Bu paranın herhangi bir karşılığı olmasına gerek yok. Karşılığı da yok zaten. Tamamen havadan üretiliyor. Kim üretiliyor? Bankalar. Bu yüzden şu anda cebimizde bulunan o kâğıtların hiç ama hiçbir kıymeti yok. Zerrece kıymetli değil. Herhangi bir durumda hiçbir karşılığı olmayacak onların. Yarın -tıpkı Almanya'ya olduğu gibi- 1 doların 100.000 TL'ye karşılık gelmeyeceğinin hiçbir garantisi yok.

Türkiye'ye giren ne idüğü belirsiz sıcak para akışı durduğu anda olacak olan bu. Ve böyle bir durumda insanların ceplerindeki bu kâğıtlar hiçbir yerde geçerli olmayacak. Çünkü gerçek değiller. Gerçek birer karşılığı yok hiçbirinin. Peki karşılığı olan ne? Kıymeti olan ne? En fena durumda bile karnımızı doyurmaya, ulaşımımızı ve emniyetimizi sağlamaya yarayacak olan şey ne? Altın. Evet, sisteme dahil edilmemiş olan, yastık altında tutulan o altınlar. Türkiye belki de yastık altında en çok altın saklanan ülkedir. Senelerdir bu altınları bozdurtmaya çalıştı bankalar. Bu iş olmayınca da altın hesabı diye bir şey uydurdular. Hatta en son altın ile havale ve EFT yapabilme özelliği getirdiler bu hesaplara. Bu şeylerin dünyada hiçbir yerde örneği yok. Sadece Türkiye'de yapılıyor. Dünyada hiçbir bankada böyle bir sistem yok. Zaten bir yandan da Erdoğan senelerdir halka altınları bankalara götürme çağrısı yapıyor. Bunun için manyaklar gibi uğraşılıyor. Erdoğan, danışmanları tarafından kendisine söylenenleri bize aktarıyor. Kendisine bunları fısıldayan kimselerle sıcak para akışını kesip doları artıranlar aynı kimseler. Yani Trump ya da Tayyip ile hiçbir alakası yok bu işin. Önce yastık altındaki altınların çoğunu aldılar. Şimdi de dolar, avro, altın artıyor ki hem üçe dörde katlasınlar hem de kimse tekrardan altın yapamasın. Zaten bankalara yatan o altınlar çoktan uçtu bile. Nereye mi? İngiltere'ye. Çünkü Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası'nın bütün altını İngiltere Merkez Bankası'nda. Şu anda Türkiye'deki herkes altınını geri çekmek istese, herkes havasını alır, kimse altınını geri alamaz. Çünkü çoktan uçtu onlar. Hayal oldu. Sisteme dahil oldu. Puf. Fakat şu anda hâlâ birçok kimsenin elinde altın var. Bu yüzden bu işi sürdürüyorlar. Ey Türk. Altınını elinde tut. Hiçbir karşılığı olmayan kâğıt parçalarına tamah etme. Yarın öbür gün bu ülke işgâle uğrasa, bir şey olsa o altınlar sayesinde ülkeni tekrardan kurabilirsin. Japonya'ya atom bombaları atıldıktan sonra yeniden eski hallerine dönebilmeleri için halk, parmağındaki evlilik yüzüklerini dahi devlete borç verdi. Kâğıt paralarının hiçbir kıymeti yoktu. Aynı şey Almanya'ya da yapıldı. Cihan Harbinden sonra 1 mark, yüz binlerce dolara karşılık gelir olmuştu. Ey kurban olduğum. Sen bu faiz kavgalarına, döviz tartışmalarına, ayılıp bayılmalarına bakma. Altınlarını bozdurma. Altınlarını bankaya verme. Vereceksen dostuna borç ver. Çünkü dosta verilen her borç, dünya sistemini bulanıklaştırıyor. Toprağını al - ayağın yere bassın; yiyeceğini üret - aç kalma; mesleğini eline al - kimseye tamah etme, paranı helâliyle kazan; altın al yahut elindekileri satma, kazandığın paranın bir gerçekliği olsun. Hakiykâte bağını koparma. Ona bir adım daha yaklaş. Cebinin istiklâlini kazan.

5- Silâh

Silâhlan. Şimdiye kadar saydığım dört maddeyi yaptıysan hayli çok silâha ihtiyacın olacak. Dünya sistemini tehdit edişin hiç de hoş karşılanmayacak. Silâhlan ki avret yerlerinin de istiklâlini kazanabilesin. Namusunu, haysiyetini koru. Vereceğin istiklâl harbine ancak bu şekilde hazırlanabilirsin. Yeni bir Celâlî İsyanı da olabilir bu. Zira o zamanki Celâlî İsyanları, dünya sisteminin bu topraklara da sokulmaya çalışılmasıyla başlamıştı. Amerika'daki iç savaş sebebiyle ipek üretimi durma noktasına geldi. Bu yüzden de İngilizler, Osmanlıya, ipek üretme görevini verdi. Bu iş, Türkmenler tarafından yapılıyordu o zamana kadar. Avşar Boyları özellikle. Osmanlı, bu göçebe insanların yerleşik hayata geçerek ipek üretmelerini isteyince koptu kıyamet, başladı Celâlî İsyanı. Bugün bu iş ayyuka çıkmış vaziyette. Bu yüzden silâhlan. Sen televizyondaki maganda haberlerine bakma. Çin halkı da aynı bahaneyle silâhsızlandırıldı. Sonra 70 milyonu birden katledildi Mao tarafından. Silâhı olmayan halk hiçbir halt edemedi. Sen Türksün. Silâhın senin her şeyin. Kılıç, ok, tabanca, tüfek. Aşına ol bunlara. Tekniğini öğren. Tamirini kendin yap. Karına da öğret. Karına her şeyi öğret. Bilsin gâvurun boynuna bıçak saplamayı. Alnının çatına nişan alıp vurmasını bilsin. Hakiykât bu. Cihat bu. Silâhsızlanma. Silâhlan. Silâh lan!

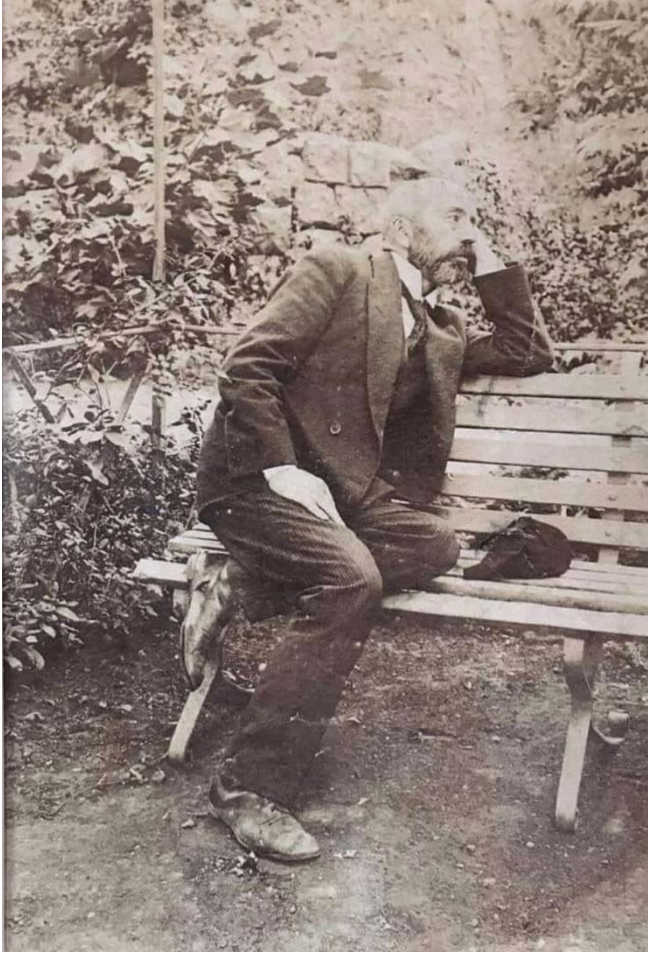
6- İbadet

Omuzlarının ve sırtının istiklâlini kazanmanın vakti geldi. Omuzdaşların ve arkadaşların olmalı. Yoksa bir hiçsin. İbadetle meşgul ol. Hayatını, ibadet yapmayı kolaylaştıracak bir düzene sok. Hayatını ibadete göre şekillendir. Buna her şey dahil. Saat, takvim, dil, cemaatleşme, her şey. Müslüman saatini, takvimini, yazısını, ölçüsünü, dilini kullan. Gâvurun takvimi, saati, gâvurun gâvurluk yapmasına yarar. Gece 12'de ahlâksızlık peşinde koşmasına, yılın her Allah'ın günü çalışmasına yarar. Boku yemesine yarar. Hayatını ibadete göre şekillendir. Bunun başka yolu yok. Nâfileleri dahi kat bunun içine. Yoksa bunca çaban boşa gider. İstiklâlini tam olarak kazanabilmen için şimdi şu an bunu yapmalısın. Bu, sana yarayacak. Oh be diyeceksin. Senin olanla, sana ait olanla dirileceksin. Reel politik, 21'inci yüzyıl, cart curt. Bunlar osuruktan teyyare. Sana gerek olan ibadet. Bak gör o zaman nasıl kuruluyor ideal düzen. İdeal düzen, Müslümanların ibadetlerine göre ayarlanmış düzendir. Gâvura göre ayarlanan her şey zulüm olarak karşımıza çıkar. Sırtını verebileceğin dostların olsun. Cemaatleş. Hayatın nizam içerisinde olsun. Başın bağlı olsun. Tembel olma. Serbest ol. Sabahın dördünde kalk diril. Sudan kopma. Su ol. Su gibi aziz ol, kurban olduğum. Ümitsiz olma. Tembelliğini at üzerinden. İstiklâl Harbini 'peace' ile eylemsizlik ile tarafsızlık ile dil-din-ırk ayrımı yapmayış ile sınıfsızlık ile kazanmadık. Silâh ve ibadetle kazandık. İbadet et ki mis gibi bir hayatın olsun. Kalb-i selimini yitirme.

7- Şiir

Sıra geldi gönlün istiklâline. Şimdiye kadar yaptığın her şeyin mânâsını tam olarak kavramanı sağlayacak olan şey bu. Zevk-i selimini müdafaa edecek olan şey bu. Şiir oku. Şiirle meşgul ol. En ilkelden başladın, toprak aldın. Ve işte medenîleştin. Evin oldu. İlk adımı attın. Sonra toprakla uğraştın, karnını doyurdun. Sonra iş ve değer üretmeyi, emek vermeyi öğrendin. (Gitgide medenîleşiyorsun.) Sistemin dışında kazandın. Kazandıklarını da sisteme dahil etmedin. Yastık altında altının var. Sonra eman ve cihat için silâhlıydın. Sonra da iman ve cihat için hayatını ibadete göre şekillendirdin. Medeniyet kurma yönünde en esaslı adımı atacaksın şimdi. Şiirle meşgul olacaksın. Zevk-i selimini koruyacaksın. Bunu yapman gerek. Yoksa elindekiler sadece zulme sebep olur. Hem kendine hem de etrafına zulmedersin. Altın'ın, gönlüne değil, sadece cebine girmesi için şiir gerek. Gönlünü ferah tutabilmen için sana şiir gerek. Şiir bul, şiir oku, şiir ezberle, şiir bil, şiir söyle. O vakit sana baş eğmeye başlayacaklar. O vakit vatanını yeniden vatan kılmış olacaksın. Gâvura o vakit pabuç bırakmayacaksın. Şiir, ulan!

8- Eğitim

Kafanı emniyete aldın toprağına ev yapmakla. Şimdi de başının istiklâlini alman lâzım. Kafa ile baş aynı şey değil. Baş daha manevî bir şeydir çünkü içinde akli barındırır. Aklının istiklâlini eğitimle kazanabilirsin. Kendini, karını, sevdiklerini eğit. Kendi tarihinizi bilin. Kendinizi bilin. Ki bilinciniz olsun. Bilmeyen kafaya bildirirler. O yüzden sen kendine kendini bildir. İhtiyacın olan bu. Medrese ya da Köy Enstitüleri gibi yerler kur. Buralarda tarım, hayvancılık, zanaat, dikiş-nakış, yemek (yapmayı), adâb-ı muâşeret, tarih, şiir, müzik vesaire öğret. Fizik, kimya filan, derslerin içerisinde lâzım olduğu kadar öğretilir. Elinden iş gelen adam isterse fizik, kimyayı da yalar yutar. Ama sen hayatında vida sıkmamış adama fizik öğretirsen, o adamı yeteneksizleştirmekten başka bir halt yapmazsın. Kitap yüklü eşeğe döner garibim. Herkes bunları öğrenecek diye bir şey yok. Bazımız çiftçi, bazımız kunduracı olacak. Çiftçi olmak için ziraat mühendisliği okumana lüzum yok. Hayatın içerisinde şeyler öğret. Öğret ki kendi kendine yetebilsin herkes. Yeni yeni insanlar ortaya çıksın kendisine yetebilen, güzel ahlâkla ahlâklan. En güzel çağlarını okul sıralarında, saçma sapan soyut şeyleri ezberlemekle geçirmedin mi? 16 sene. On-al-tı-sene. Dile kolay. Yemin ederim dile kolay. 16 senen çöpe gitti. Bir tek alfabeyi öğrettiler sana, aferin. Bir de kafanı güzel karıştırdılar. Öğretilen her şey yarım. Her şeyin kötüsü kötü öğretmenler tarafından öğretildi. Böyle olunca da her halattan şüphe eder oldun. Zavallı gençler. Vatansız, ahiretsiz, dinsiz, fukara gençler. *Vision'sız, mision'sız new generation*. Ey kurban olduğum. Sistemli bir şekilde katledildin. Kendi toprağında oturur, kendi toprağından yiyebilir, kendi işini görebilir hâlde gelebilirsen, elinde gerçekten gepgerçek bir 'para' olursa, silâha aşına olabilirsen, ibadetini yapan, şiir ve musikî ile meşgul olan birisi olabilirsen, kendi eğitim sistemini yaratabilir, kendi okulunu kurabilirsin. Onlar senin köylerindeki okulları kapattı. Onlar seni cahilleştirdi. Bari bunu kabul et ki bir yerden başlayabilesin. Hakîykâte sıkı sıkıya bağlı bir eğitim sistemi kurabilirsin. Eğitimsiz olmaz. Kendi okulunu kur. Orada kendi tarihini, kendi dilini, kendi yazını, kendi musikîni, kendi ilmini, kendi düşünce sistemini öğret.

9- Çocuk

Bu saatten sonra bu dünyaya yapabileceğin en büyük iyilik, çocuk yetiştirmek olacaktır. Çocuk yetiştir ki sen ölünce ölmesin bu düzen. Sen ölünce yitirilmesin istiklâl. Zira "*Sen tökezlersen yıkılır dünya*". Zira "*Yakacaklar seni o yüzyılın şartlarına göre / Ölümden sonra kıymete bineceksin / Ölme*". Ey kurban olduğum.

Burada söylediklerimin hemen hepsi illegal. Kanunlarla sarılmış etrafın. Üzgünüm. Kendi evini istediğin şekilde yapamazsın. Mimar, mühendis, müteahhit falan filan bulman lâzım, yoksa ruhsat alamazsın inşaat için. Üzgünüm. Kendi toprağına bile istediğin şeyi ekemezsin. Ancak belli sertifikaları almış tohumları ekmene müsaade var. O tohumlar da tek bir şirketten çıkıyor. Aynı şirket sağlık sektörüne de hâkim. Tavuğundan aldığın yumurtayı kimselere satamazsın. Ya şirketleşmen ya bir şirket için çalışman yahut şirketin kendisine satman gerekiyor. Üzgünüm. Altının varsa, hele altın alıyorsan terörist ilan edilirsin. Sistem, o altınları bozdurman yahut bankaya yatırman için seni her türlü sıkıntıya sokar. Kredi borçların vardır. Zeytinini mahveden tarım ilacını, traktörü, sertifikalı tohumu alabilmen için çektiğin krediyi başka türlü ödeyemezsin. Üzgünüm. Devlete vergi ödeyeceksin silâhın için. Tabii ruhsat alabilirsen. Üzgünüm. İbadetlerin kanunlara aykırı, iş politikalarına, çalışma saatlerine, resmî tatillere aykırı. Üzgünüm. Bankalara telif hakkı ödemen gerekiyor şiir okuyabilmen, basıp etrafa dağıtabilmen için. Üzgünüm. 6-7 yaşından sonra çocuğunu okula göndermemenin hapis cezası var. Çocuğunun anasız-babasız büyüme ihtimali var. Vallahi üzgünüm. Ama ne yapalım, "Ben seni gerçekten seviyorum yâ Resulallâh" diyen sahabeye "Eğer beni seviyorsan belâya hazır ol" demiş Resulü Ekrem. Bu işler biraz böyleymiş vesselâm.

*“Amerikan rüyasını yaşıyorum
Her şeyim ithal”*

si bemol'de pazartesi

Bütün gün
dua edebilirim
yine de Allah
gelmeyebilir

Ama eğer ararsam
911'i
Şeytan
buraya damlar

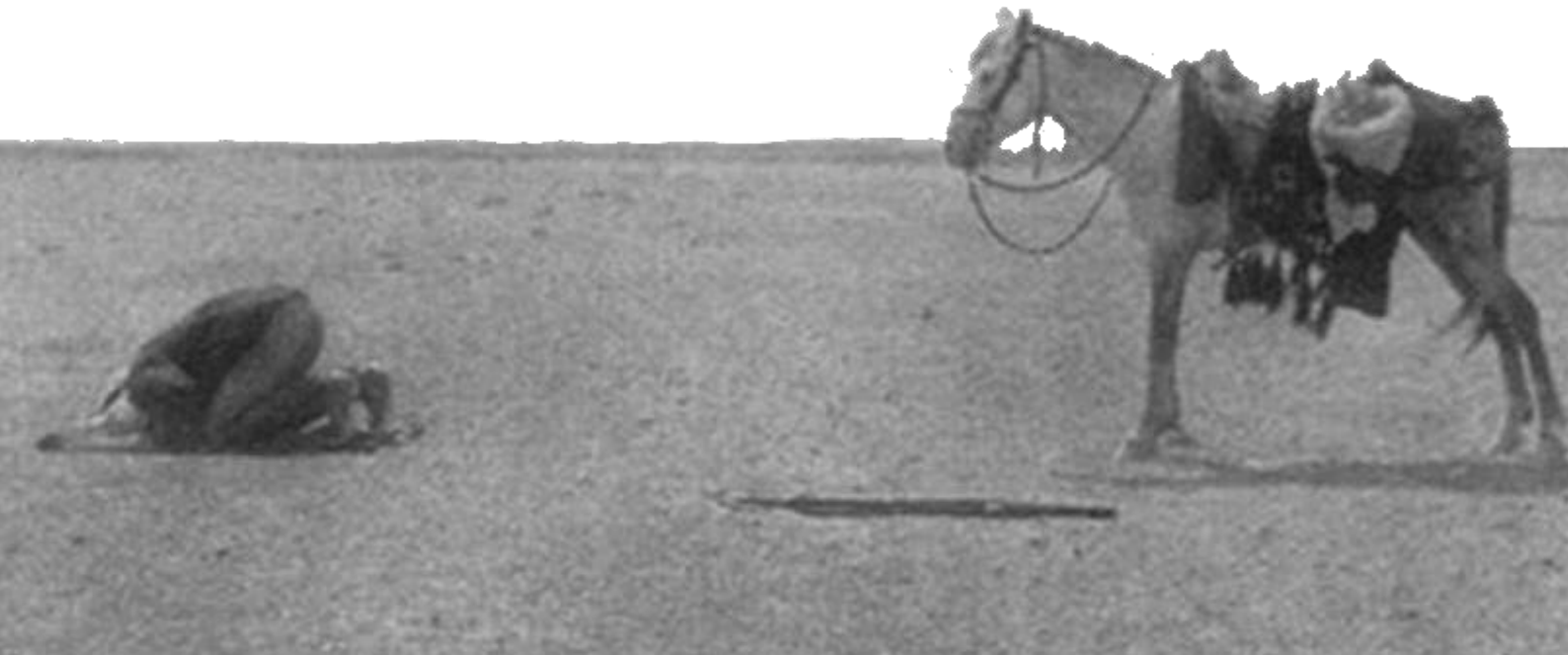
ânında!

amiri baraka.
(mütercim: ediz kavanozoğlu)

Atın bereketi kızılığındadır.

At dorudur diğlereri renktir
Ok kavaktır diğlereri çöptür
Şehir rûmdur diğlereri köydür
Binici Türk'tür diğlereri yükür

Türk, s. عثمانلو "òssmānlī; تۈرك türk,
مسلمان türk-üşlāghī, ترك اوشاغی
mùsslimān.

Turkish language, s. تركجه türkja,
مسلمانجه "òssmānlīja, عثمانلوجه
mùsslimānja.

İngiliz generali emrediyor:

**"Mustafa Kemal'i
geri çağırınız!,,**

**Mustafa Kemal
geri çağırıldı**

Mustafa Kemal soruyor:
"Neden geri çağırıldım?,,

Die türkische Bibel,
oder des
K O R A N S

MUSTAFA KEMAL'IN TARIHİ KARARI

**« SİNE-İ MİLLETE
DÖNÜYORUM »**

**Mustafa Kemal Paşa
Ordudan istifa etti**

Mustafa Kemal Paşa
« Biz siyasi partilere
değil millî birliğe
muhtacız » diyor

Bu hâle nasıl düştük ?

Veliâhd: "Milliyetçi
hareketle ilgim yok,,

Abdûlmecit Efendi bir İngiliz diplomatına
Türkiyenin Amerikalılara bırakılmamasını
söy'edi ve Kuvayı Milliye ile hiç bir bağı
bulunmadığına dair namus sözü verdi

**YÜZBİN TÜRK
YEMİN ETTİ**

Amerikalılar
"Manda'dan
korkmayınız,,
diyorlar

**Türkler
birlesin!**

kaçak'ta bu hafta

Richard Kemble ısrarla
karısını öldürmediğini
iddia ediyordu. Esas
katil, tek kollu bir
adammış. Doğruyu söylüyordu o
başından beri. Ve biliyorduk!
Yeni bölümlerde, eğer televizyon
izlersen, esas katil
Cumhuriyet Senatosu Çoğunluk Reisiydi,
hani şu her yere
evcil kertenkelesiyle giden
hani şu ağzından dışkılayan
& kıssasından hisseleyen sıcak yeşil bir gaz.
Hani şu, belirli koşullarda
tuhaf bir şekilde ucuz Almanya benzeyen.

amiri baraka.
(mütercim: ediz kavanozoğlu)

“Allah Bâkî.

Giresunlu Ferîdunzade merhum Osman Ağa'nın tarihçe-i hayatı:

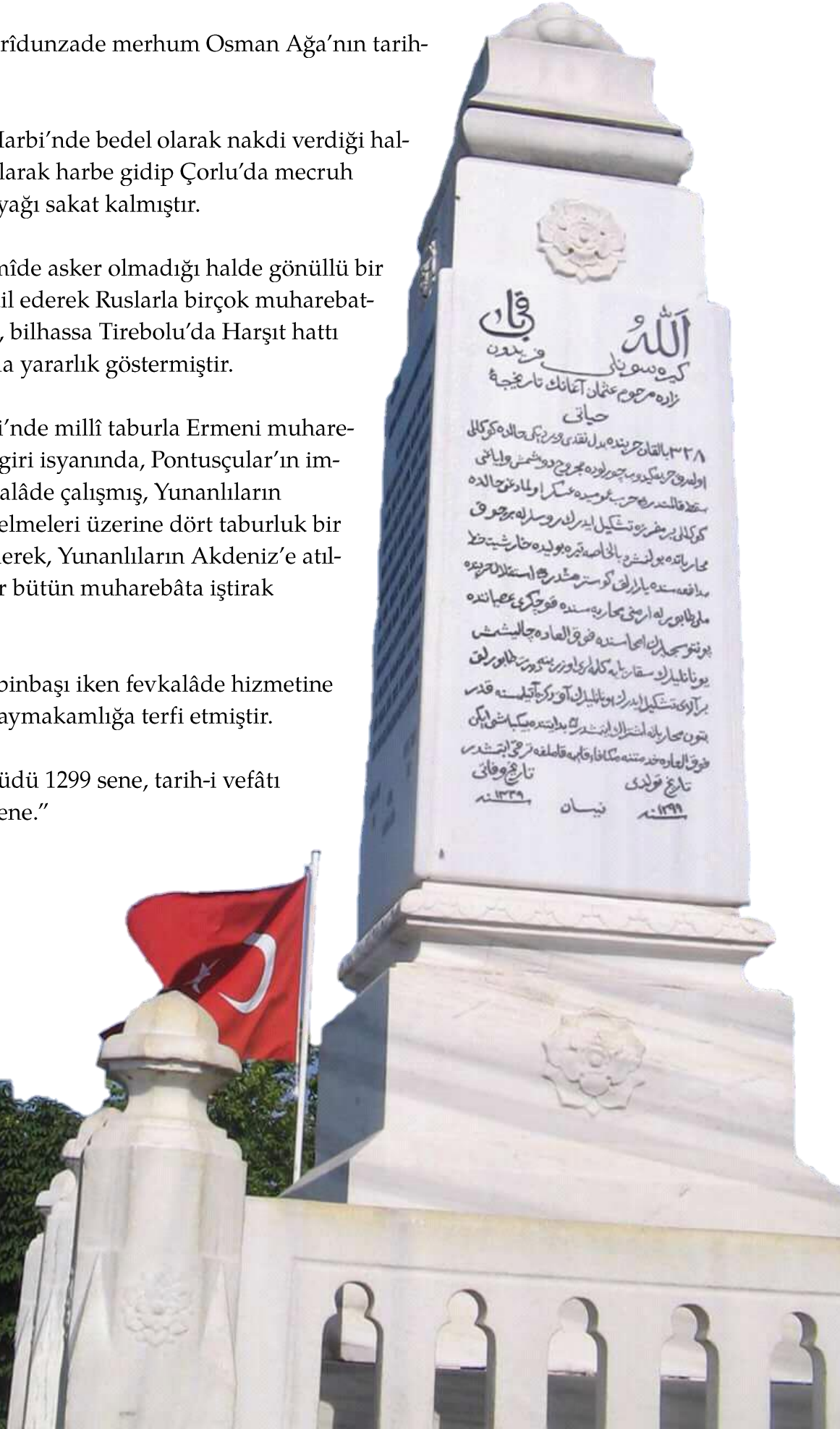
328 Balkan Harbi'nde bedel olarak nakdi verdiği halde gönüllü olarak harbe gidip Çorlu'da mecruh düşmüş ve ayağı sakat kalmıştır.

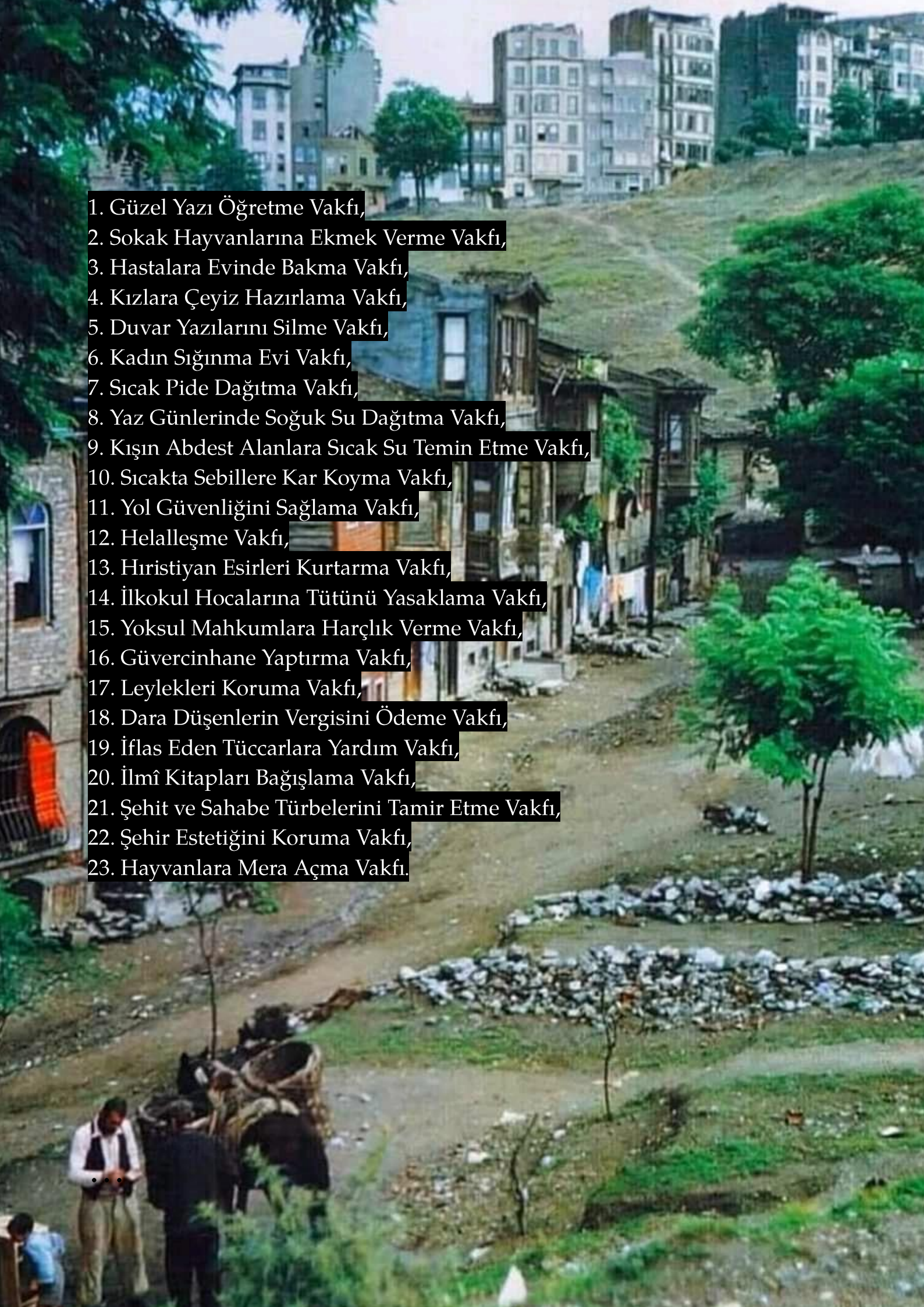
Harb-i umumîde asker olmadığı halde gönüllü bir müfreze teşkil ederek Ruslarla birçok muharebatta bulunmuş, bilhassa Tirebolu'da Harşit hattı müdafaasında yararlık göstermiştir.

İstiklâl Harbi'nde millî taburla Ermeni muharebesinde, Koçgiri isyanında, Pontusçular'ın imhasında fevkalâde çalışmış, Yunanlıların Sakarya'ya gelmeleri üzerine dört taburluk bir alay teşkil ederek, Yunanlıların Akdeniz'e atılmasına kadar bütün muharebâta iştirak etmiştir.

Bidâyetinde binbaşı iken fevkalâde hizmetine mükâfaten kaymakamlığa terfi etmiştir.

Tarih-i tevellüdü 1299 sene, tarih-i vefâtı Nisan 1339 sene.”

-
1. Güzel Yazı Öğretme Vakfı,
 2. Sokak Hayvanlarına Ekmek Verme Vakfı,
 3. Hastalara Evinde Bakma Vakfı,
 4. Kızlara Çeyiz Hazırlama Vakfı,
 5. Duvar Yazılarını Silme Vakfı,
 6. Kadın Sığınma Evi Vakfı,
 7. Sıcak Pide Dağıtma Vakfı,
 8. Yaz Günlerinde Soğuk Su Dağıtma Vakfı,
 9. Kışın Abdest Alanlara Sıcak Su Temin Etme Vakfı,
 10. Sıcakta Sebillere Kar Koyma Vakfı,
 11. Yol Güvenliğini Sağlama Vakfı,
 12. Helalleşme Vakfı,
 13. Hıristiyan Esirleri Kurtarma Vakfı,
 14. İlkokul Hocalarına Tütünü Yasaklama Vakfı,
 15. Yoksul Mahkumlara Harçlık Verme Vakfı,
 16. Güvercinthane Yaptırma Vakfı,
 17. Leylekleri Koruma Vakfı,
 18. Dara Düşenlerin Vergisini Ödeme Vakfı,
 19. İflas Eden Tüccarlara Yardım Vakfı,
 20. İlmî Kitapları Bağışlama Vakfı,
 21. Şehit ve Sahabe Türbelerini Tamir Etme Vakfı,
 22. Şehir Estetiğini Koruma Vakfı,
 23. Hayvanlara Mera Açma Vakfı.

izgi romanların icadı

Ben dünyada bir ruhum: ruhumun
dünyasında gündüzden
s z len aydınlık
babamın
soyulmuş toprağı.

D nyadadır, benim
hüzünlü
tabiatım. İimde
hüzünlüdür tabiat. Gündüzün
minik kıvılcımları. Minik
soluk ateři.
Güneři, karanlığın üzerinde
gri bir leke gibi.

Ruhumun gündüzü, o
yörenin
tabiatıdır. Bir manzara bu. Bir
tepenin üzerinden seyredilen. Gri
bir arazi; denizinde titreşen
soluk yangınlar.

Adamın ruhu, kendi ömrünün
tenidir. Griliğin
tehdidi. O
alev, titredikçe, deniz
kıpırdar. Kuşlar fırlar
karanlıktan. Kapkara aydınlatır
suların kıyısı
ay için.

Ve Ay, ruhtan. Dünyasıdır,
adamın. Adam
ve denizi, ve Ay'ı, ve
ateşin uysal titreyişi. Cömert
ölüm. Ah
karanlığım ve ihtiraslı
aşkım.

amiri baraka.
(mütercim: ediz kavanozoğlu)

4012

bir buçuk saat oldu
olsun
umarım düşmez gülümün yaprağı
ceketimin cebinde saklıyorum
bir satranç çıkarıyorum öbür cebimden
oyalanıyorum
tabii ya
bugün cuma
tören var
geç çıkacak
bazen unutuyorum bazen hatırlıyorum
bir dünya geçiyor gökyüzünden
bakıyor
bakıyor
bakıyorum
geçmiyor bir türlü gözümün önünden
ejderhalar uyuyor kulübelerinde
ezan okununca bağıyorlar
iyi ki geçen sene bir bilim insanı akl'etmişti
icat etmeyi
ağızlarıyla artık alevler yakmıyorlar
tüm geyikleri unutuveriyorum
umarım meryem bugün eve yürüyerek gider
gitmezse bugün de eve gitmiyorum
allah'ım n'olur o beygir yanında olmasın
diye ağzıma bir dua tutturuyorum
tamam
diyor allah
bugün namazını kılmışsın
tam da bu sırada yaz geliyor
ya
diyorum
daha üç saat önce sonbahardı
ceketimi eve yolluyorum
artık gerçekten canım sıkılıyor
hey
diyor bir geçen
eğer daha fazla sıkılırsan söylerim annesine

tamam
diyorum
hâlime üzülüyor
bu sırada çöl olan çay bahçesi göz kırpmıyor
gözüme
bir adam geliyor yanıma deminkinin bir kopyası
ee
diyorum
tamam işte sıkılmadım
hayır
diyor
siz âşiksınız
ister misiniz dört yüz senelik yeni bir aşk
sigortası
küfrediyorum
dava ediyor beni
alıyorlar ömrümden üç buçuk yılını
gidiyorum
hızlı adımlarla geri
-şimdi piyano-
beklemek zarar vermektir
diyorum kendi kendime
bir şair tamam diyor cümlemi buldum
takmıyorum ilerliyorum okul bahçesine
ve meryem ah meryem he meryem he
astım ilacımı çantana yollamışım
özür dilerim
özgür
diyor
bırak bu ucuz numaraları da
bak istiklal marşımızı okuyacağız
elim tut
bekliyorum sahneye geliyor da gidiyor ingiliz şair
meryemin gözleri büyüyor
susuyor ud.
çıkarıyorum veriyorum gülümü artık
yaralama suçundan beni hapse alıyorlar.

-ALTERNATİF SON-

2012
ö. i. b.

تورك

BU GİDİŞ NEREYE

TEKVİR SÛRESİ / 26.AYETİ

DE LA FRAYEUR D'ÊTRE PLOMBIER BORGNE

Yerküre üzerine
Gün değil biz doğarız
Biz Türkler
Bir sokağın ihmaline bir türlü katlanamayız
Sokağımızın ihmaline katlanamayız
Sokağımızı ihmal edene katlanamayız
Ona katlanamayışımızdan
Gün doğar
Her sabah her seher haşroluruz zira
Giriş bir iştir sokak sokaksa
Ya nedir bilecektik rızaen o sokakta
Yürek burkuntusuyla bulduğumuz
Sahib-i arz Allah
Irzımızdır bizim
Koruduğumuz kadeh sayarak

Aşağıdaki beş yazıyı asaletine göre sıralayınız.

*"Değerli arkadaşlarım, benim derdim ne biliyor musunuz?
Bir anonim şirket nasıl yönetiliyorsa Türkiye de
öyle yönetilmelidir."*

- Recep Tayyip Erdoğan

"TURKEY LIMITED"

SULTAN—"BISMILLAH! Make me into a limited company? M'M - AH - S'pose they'll allow me to join the board after allotment."

—Punch (London), Nov. 28, 1896

pençere

[hikâye]

Islığı köpeğe çalmıştı. Az önünde yürüyen kızı görmemişti. Kız, biraz evvel yanından geçtiği, çakıllı, küçük arsadaki güvercin kümesine bağlanmış köpeği görmemişti. Guruldayan güvercinlerin sesini duymuştu belki. Belki de daha evvel buralardan geçtiyse köpeği de görmüştü. Fakat demin görmemişti. Bu boş arazide bir zamanlar bu muhitteki diğer evler gibi tek katlı ya da iki katlı müstakil evlerden biri vardı. Bir sebeple yıkılmıştı. Yıkılan evin molozları kaldırılmış, küçük arsa çakılla istiflenmiş ve birkaç arabanın park edebileceği ve arsanın dibindeki evde oturan Kuşçu Amca'nın, yaz aylarında bazı güvercinlerini burada besleyebileceği bir alana dönüşmüştü.

Kız, yürümesine devam ederken çattığı kaşlarıyla arkasına dönüp ıslığın sahibine, biraz da ürkerek, şöyle bir baktı. Çocuğun ıskıt... ıskıt... hoyt! gufi... gibi sesler çıkardığı başını sola doğru çevirmiş olduğunu gören kız rahatlamıştı bence. Belki de komik buldu şu birkaç saniyede cereyan eden ve kendisinde keskin duygu ve düşünce değişimlerine sebep olan hâdiseyi. Ama gene de yürümesine devam ederken birkaç kez tekrarladı başını çevirip ıslığın sâhibine bakmak işini. Sanırım çocuktan hoşlanmıştı. Belki de hoşlanmamıştı. Ama o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki hoşlanacağı birine tesâdüf etmeyi ve bu kişinin de kendisinden hoşlanmasını. Esra sürekli anlatıyordu "Âdem'le şöyle, Âdem'le dün, Âdem'le ben" diye. Kıskanıyordu kız. Kimi? Arkasındaki çocuğun belki de kendisine çalmış olmasını isteyeceği ıslığı çaldığı köpeği mi? Hayır canım, ne münâsebet, Esra'yı tabii.

Kız yürümeye devam etti. Oğlan da. Önce kız, ardından da oğlan kayboldu gözden. Yolun devamında oğlan kızı gördü mü, kız arkasına bakmaya devam etti mi, ne oldu orasını bilmem. Yattığım divanın başındaki pencereden anlattığım kadarını görebildim.

kutlukşah agah.

toprağın kamburları

Endülüsten atılırken beyaz çarşafarla
İmkânsız bir müzikal oynar hâlâ o filimde

Zarif bir ağıldansın ve bu nasıl uğursuzluklar taşır
Kanat çırpmadan uyuduğun gecelerle meşhur memleketim

Sen flamenkonun kızıydın ben çok ağlıyorum Hüseyin'e
Bir tarih türeyor çıkınımızdan
Niyetleniyorum.
Mızrağın var ve bu bıçakla bir kiraz daha soyuyorsun
Ben sana sözümünden bir saz ayıklıyorum

Tam böylelikle üç kavim peyda oluyor
Bir çatışma durağında
Kanıma yakışıyorsun.

ÖLÜLER NEDEN DÜŞÜNCELİ BAKARLAR?
BUNU BİR DE YAŞAYANLAR DÜŞÜNSÜN.

ö.i.b.

iletifim

mahallendekifanzen@gmail.com

MAHALLENDEKİ FANZİN

**Mahallendeki Fanzin mahalleye
hem veda ediyor hem de merhaba diyor.**

bu bir fetih hareketidir.

TEMİZ
SOKAKLAR
MAHALLENE GERİ DÖN